

ROJANÛ

kovara huneri çandi û edebi

41
—
1995

NAVEROK

1995 Sala Ehmedê Xani û Mem û Zin'ê	3
Hestên Xwendevanan û Labirenta Cınan - Ehmed Tewfiq.....	4
Rengên Gola Dokanê - Kemal Burkay.....	9
Destana Gilgamêş - Haluk Öztürk	10
Mitolojiyên Mezopotamyayê - Edward Petiška	13
Ji bo xatirê xwendevanan - Sigge Ågren	16
Çend gotinên bijarte	19
Feqiyê Teyra û Ava Mezin - Berhevkar: A. Gernas.....	20
Komela Niviskarên Kurd lı Swêdê hat damezrandın	23
Şiêr - Ferhad Shakely.....	24
Gera Niviskaran lı ser Behra Reş - Xalıt Lezgin	26
Yaşar Kemal ji kete ber êrişên dewletê	29
Berazê kûvi cara pêşın lı Kurdistanê hatiye kedikırın	31

Sal: 16

Hejmar: 84, Sibat 1995

ISSN 0283-5355

XWEDI: KOMKAR-Swêd
BERPIRSIYAR: Şeroyê BOTAN
NAVNIŞAN: Gustavslundsv.168,1 tr
161 36 STOCKHOLM
TELEFON: 08/ 26 23 75
HESAP NO: PG. 458980 - 0

UTGIVARE: Svensk Kurdiska
Arbetarföreningen
ANSVARIG UTGIVARE: Ş.BOTAN
ADRESS: Gustavslundv.168, 1 tr.
161 36 STOCKHOLM
FAX: 08/ 25 38 57
PG: 458980 - 0

1995

SALA

EHMEDÊ XANÎ

Û

MEM Û ZINÊ

ISAL 300 SALIYA
SALVEGERA
SERTACA EDEBIYATA
KURDI MEM Û ZIN'A
HOZANÊ MEZIN
EHMEDÊ XANÎ YE.

EHMEDÊ XANÎ (1651-1707)
MEM Û ZIN
DI SALA 1695-AN DA
NIVISIYE

LI SER PÊŞNIYARA
MEHMED EMIN
BOZARSLAN
GELEK RÊXISTIN Û
SAZIYÊN KURDI
WÊ VÊ SALVEGERÊ BI
ÇALAKIYÊN CURBECUR
PIROZ BIKIN.

KOMKAR DIXWAZE
BI BERNAMEYEKE
FIRE WÊ PIROZ BIKE

Ji bernama KOMKAR`ê

Yekitiya komelên Kurdistan
KOMKARê li ser pêşniyara
nivîskar M. Emin Bozarslan sala
1995`an wek "Sala Ehmedê
Xani û Mem û Zin`ê "
pejirandiye. Bona vê ji bername-
yeke çalakiyan daye ber xwe û
wê di seranserî sala 1995`an da
bi ci bine.

Li gor dazaneke Komisyona
kar û xebatan ya Ehmedê Xani û
Mem û Zin`ê, KOMKAR

dixwaze di vê munasebetê da her
wisa çand, edebiyat û hunera
kurdî li dervayî welat bide
naskirin. Di nav vê çarçovê da
çend xebatên ku komisyonê
daniye ber xwe ev in:

- Newroza sala 1995`an wê
wek Newroza Ehmedê Xani û
Mem û Zin`ê bê piroz kîrin.

- Mehmed Emin Bozarslan wê
li gelek bajarên Elmanyayê di
civînên amadekîrî da beşdar bibe
û bipeyive.

- Di payiza 1995`an da bi
beşdariya gelek hunermendan
şeveke çandî wê bê amadekîrî.
Girani wê li ser Ehmedê Xani û

berhemên wi be.

- Di warê resim, karikatur, afîş,
çirok, şano, lêkolîn û h.w.d. da
lecan saz bikin.

- Disa di payiza 1995`an da kon-
feranseke navnetewî bê sazîrîn.
Gelek pîspor û zanayên bîyani û
kurd wê li ser Mem û Zin`ê û
Ehmedê Xani gotar û lêkolînên
xwe pêşkêş bikin. Ji her alî va
şexsiyeta Ehmedê Xani û
berhemên wi bîni şîrovekîrîn û
mîqaşkîrîn.

Li gor agahdariya ku me ji ma-
moste M.E. Bozarslan stendiye,
di demeke pîr nêzik da çapa nû
ya "MEM Û ZIN`ê" derdikeve.

Hestên Xwendevan û Labirenta Cinan

Ehmed Tewfiq

Dema ku meriv dest bî xwendina çirokekê an jî romanekê dike, di çend rûpelên pêşin de diyar dibe ku ev roman wê weke xwarineke xweş be û meriv wê xwarinê berdewam dike an jî wê kelê xav be û ew xwarin di ber meriv de naçe û berdewambûna wê jî li ser mêji wê gelekî zor be. Yek jî wan romanên ku bi tam û balkêş a nivîskar Hesênê Metê bû ya ku bi navê "Labirenta Cinan" kete destê min. Jî ber giringiya wê dixwazim şirove bikim û her weha jî, nêrinekê li ser wê bîdim û di nav rûpelên Roja Nû da binim zîmên.

Labirenta Hesênê Metê di destpêka rûpelên xwe yê pêşin de xwendevan li ber pêlên xwe dibe û derbasi nava gerinoka civata "gundê dinan" dike. Qehremanê nivîskar Xoce ye. Navê wî Kevanot e. Qey qedera Xocê belengaz bû ku berê wî dane gundê dinan da ku li wir di dibistanê de dersan bide. Nivîskar bi şewazeke (metod) gelek xurt û cîwan qehremanê xwe derbasi nava civata gund dike. Weha jî tê diyar kîrîn ku, Mamoste pîr diltenik e. Dema ku serpêhatîyeke ne xweş dibîne, di dilê xwe de gelek tûre dibe. Piştî dan û

stendina wî bi şênayên (bîneçih) gund re û serpêhatîyên ku ditin û yê bîhistin, wek : Keçika şeş salî ya ku mar pê vedabû û çiroka pîsmamê Gebrano yê ku hin yazdeh salî bû û bavê wî ew dişande şevîne gayên cot, jî tîrsa lal dibe û weha lal dimîne ta Xwedê emanetê xwe jê distîne. Mamoste xweş tê gihîşt ku jî bo wana guhertinek pêwîst e. Weha jî tê diyar kîrîn ku Xoce wê ne tenê mamostetîyê bike, belê wê rola sosyologekî jî bavêje ser milê xwe. Di vir de nivîskar qehremanê xwe dixê sergêjiyekê, ku ew ê bi çî rengî problem û nexweşiyên şênayên gund çareser bike. Di vir de jî, xwendevanên Labirentê bi hêzdan (hewldan), bi şewq bi romanê ve tîr girêdan û dixwazîna bi lêz bigihîjin serpêhatîyên ku wê bîbin. Jî ber ku xwendevan bi xwe jî, xwe wek qehremanê vê Labirentê dibîne, nexasî dema ku hêrskîrîn (rakîrîna hestê) di hevokê de bi pergaleke cîwan û bi şewazeke torevanî ya xweş hatibe danîn. Ev şewazê hêrskîrînê ku yek jî şertên romanê ye, li cem Hesênê Metê bi rengê pîr xurt hatiye danîn.

Dem diçe û gewdê qehremanê me di nava

pêlên cıvata dinan de roj bî roj sist dibe.

Jî bo ku niviskar rehetiyeye canî bide qehremanê xwe û her weha jî bide xwendevanê Labirentê bî nigareke gelek cıwan panoramayekê jî malê gund bî perika (firçe) pesnê xwe dinexşine. Mal bî mal jî alî derve de pêşani meriv dîke û dî warê cografî de jî mal bî mal sinor dîke. Herweha jî, xwendevan derbasî malên gund dîke. Her malek taybetiyek xwe heye, wek nimûne Mala Poznikal. Gavanê gund e, miroveki pîr paqîj e û tu kes jê naêşe. Xort lî mala wî dıçivin, jî ber ku pencera malê raste rasti bira gund e. Xort dî pencerê re lî qızıkan temaşe dîkin, jî ber vê yekê jî navê pencerê bûbû "*Pencera Dılan*". Mala Risoro "*li gor gotma wi, ew bavê şeş parsûyên xwar e*", angî şeş keçên wî hene loma jî dibêje "*Xwedê bî min re ketiye qayîşê !...*" Gelek xwezgîni dihatin cem û keçên wî dıxwestin, lê Risoro qebûl nedikir. Keça wî ya mezînan ku lî dor bist û çar salan bû, hate revandin. Piştî wê keçên wî cote cot dihatin revandin. Loma jî jî jîna xwe re dibêje : "Jin parsûya xwar e, rûşeya dê û bavên e... raste rast jî bona mala me hatiye gotin". Mala Kopo û birayê wî yê çavbeloq. Dî vê malê de sih û sê kes in. Piştî mirîna birayên wî, Kopo jinên wan lî xwe mehr dîke...

Niviskar diyar dîke ku, şanzdeh mal lî gund hene. Wek min got, dema ku niviskar derbasî malekî dibe karekterê hemû endamên malê tine ber çav. Jî çavtengiyê, dîniyê, mezînahiyê, olperestiyê û hetanî doxînsîstiyê angî weke darîstanekê ku hemû cûre teba dî vî gundî de peyda dîbin. Mebesta niviskar jî, jî vê şîrovekirînê ew e ku hemû nakokî û nexweşiyên cıvata kurdi yê seqet bine ber çav.

Piştî vê şîrovekirîna lî ser malên gund, niviskar yekser rewşa Nêrgîza Koçer, ku xanîma Mamoste ye, tine ber çav û dî cıvata Xanê de bî cih dîke.

Xanê, yek jî qehremana romanê ye. Jîneke pîr henekvan e û dî mala xwe de jî, her ku zîkeki wek ê Gûziyê, ku jî derdê Pero din bûye, têr dîke, kêfxweşiya wê lê zêdetir dibe. Niviskar ew rûmet û sadebûna jîna kurdi Xanê de diyar dîke.

Diyar e ku zîkê Nêrgîza Koçer, heft mehi ye, bo vê yekê jî dî vî gundî de jî Xanê çêtir kesî nabîne da ku derd û êşên xwe û waswasên ku pê re çê dîbin jê re bî lêv bîke. Piştî ku Nêrgîza Koçer jî Xanê re bûyera şeva çûyî ya Siyabendê kor ê notirvan dibêje, Xanê lê vedigerîne û dibêje: "*Siyabend merweki dîlpak e, ez dîzanîm nuha disa jî me çêtir cinên wî hatme dorê, xew lê herîmiye, nexweşiya te ketiye bira wî:*" Dî vîr de Nêrgîza Koçer mat dimîne, "... saxîk, din, cinî "nema kare jî hev derxînan loma jî weha dibêje: "*... çî din û cinîyên dunyayê hene, Xwedê jî hemû lî vî gundî berhev kirîye.*" Dî vîr de niviskar vê suhbetê nivcû dihêle û bî rengî komedî û herweha jî hîştîye ku meriv çemeki jî hêşran lî ser sedemên dîniyê Gûzi de birîjîne, pevçûneke bî dev dî navbera Sayibê xerîfî, mêrê Xanê û Gûzi de tine ber çav. Niviskar, Gûzi bî vê stranê derbasî hewşê dîke :

"Hewar e mirê min hewar e

Mala Sayib mala mir û miran e

Pero xanîm e, xatûn e, delala dılan e

Delala dilê birindarê şûr û xenceran e

Hewar e , hewar e mirê min hewar e."

Hewara Gûzi tevzinokan bî laşê xwendevan dîxîne.

Mala Sayib, wek ku dî romanê de hatiye diyar kirin, ne mala mira ye lê weha gotiye jî ber ku Xanê pîr lê mîqate ye. Lê Pero evindara wî bû. Xwedê jî bavê wê ne razi be û wî bî rehma xwe şa neke ku Pero dûrî Gûzi kir û jî gund jî bar kirin. Wek ku tu avê jî ser gulekî bîbîrî! Ma wê ew gul çawa neçilmise, ma wê çawa Gûzi din nebe. Gûziyê dilbirindar bo vê sedemê, wek dinekî hate nas kirin.

Dî sedsalîya bîstan de jî, cıvata kurdi wek Mem û Zîn nehiştîye ku Gûzi û Pero bî hevdu şa bîbin. Qey ev jî qedera xort û keçên kurdi e. Hesenê Metê dî vîr de nexweşî û nakokiyên dî cıvata kurdi de, bî taybetî rewşa ku xortên kurdi tê re derbas dîbin, dî şexsiyeta Gûzi de diyar dîke.

Piştî ku suhbeta Sayib û Gûzi jî qerfan û henekan tê qedandin, Xanê û Nêrgîza

Koçer li nûserê xwe vedigerin û Xanê serpehatiya Kewê, ya ku bayê cinan lê ketibû, jê re şirove dîke.

Kewê, spehibûn û bedewbûnê ji keseki re nehiştibû, "... poreke zer û filiki xwe ji jor de berdîda ser tilorên wê. Xwediyê bejneke bilind û dagirti bû. Hustuyê wê dirêj, çavên wê gir û nola van moriyên hespan hêşin bûn. Wek hîmareke qelîşî lêvên wê ji dûr ve sor dîkîrîm..." Bî rasti ji Kewê gelek cıwan e, lê xwezika niviskar ew bejna wê ya bilind ne dagirti danibûya, belê weke şitileke bihokê yan ji weke tayeke reyhanê danibûya, wê Kewê hin cıwantir bibûya. Mala Hesenê Metê ava be, hingi pesnê cıwanbûna Kewê daye ku, dilê xwendevan bî xwe dîkeve mêkewê. Lê pîr heyf û mîxabîna ku ew Kewa cıwan ji, di vi gundi de din bûye. Dêrê wê û yê Gûzi yek in. Lê weke ku tê zanin germbûna jinan ji ya mêran bêtir e, loma ji dîniya Kewê ji yê Gûzi dijwartir e.

Kewê her roj diçû ser darê û herdu memikên xwe derdixistin ser kirasê xwe û bî dengeki bilind bangî Mekrûs dîkîr ta ku Mekrûs bê û bî herdu memikên wê bileyize. Weha bang dîkîr ta ku diwestiya û bî wê rewşê ji di nava gund re dimeşîya.

Rojekê ji, ji diya xwe re weha digot : "Erê, anûka êşa serê min nemaye, Mekrûs hat û destê xwe da ser eniya min... Dû re ji, destê xwe kir paşîla min û got : "nermik û xweşik in..."

Pîştî van bûyeran, bavê Kewê bî destê wê digire û berê xwe dîde Cızirê. Dîbêjin ku li wê derê şêxeki bî nav û deng heye. Dema ku şêx çend gotinan li ser dixwîne, Kewê qirin dîkîr û digot: "Mekrûs bireve, Mekrûs!.. Şêxê Cızirê bêbext e, ew ê te bikuje û mala min bişewitîne, Mekrûs!..."

"Lî gor gotina şêx ji, Mekrûs, xorteki ji wan bûye... Jî me çêtiran. Kewê bî wi re zewici bûye. Nedixwest ku şêx wi xortî ji ser rake..."

Kewê bî vê rengêşê dimîne ta ku Xwedê wê bî rehma xwe şa dîke. Lê hetanî mirinê ji, her bang dîkîr Mekrûs... Mekrûs.

Bî rasti niviskar di vê serpehatiyê de agir dixwe nava xwendevan. De di bextê min de

be, eger firsendek têteta destê şêx, Kewê weha zîwa ji nav lepên wi nedîfilîti. Gelek nîmûne li ser melan û şêxan hene ku, bazdanê ser suxteyên xwe û ev di stranên folklorî de ji cih girtine. Mebesta Hesenê Metê ji vê serpehatiyê ew e ku, rewşa keça kurd bîne ber çav bê di çî agirî de ye û di bin kijan zagonan de diji.

Kewa kurd di bin wan zagonên ku toz û qirêja sedsalan xwe lê girtiye de diji û tu bayê xurt ji nehatiye da ku bîkaribe wê qirêjê paqij bike. Herweha cıvata kurd a ku ew şûrê xwe yê bî qirêj bî destê xwe ve girtiye û li ser serê yê weke Gûzi û Kewê de hildayi hiştiye, hin ji ew gef didomîne. Xanê agir xîste dilê Nêrgîza Koçer û xwendevan ji, jê ne bêpar e. Jî ber wê kerba ku kete dilê wi, dixwaze dengê xwe bigihijîne şênîyên gund tevi û weha dibêje : Dermanê nexweşîya Kewê ne li cem şêxa ye, ne ji li cem doktora ye, belê dermanê Kewê li cem xorteki bî kêr e !.

Pîştî van bûyeran niviskar, qehremanê xwe di civateke piçûk de di hewşa mala Şero de datîne.

Şero, di gund de weke berbereki hatiye nas kirin. Lê ew bê pere porê keseki qet çê nake û gelekî hez ji pera dîke. Loma ji, Mixoyê notirvan weha dibêje : "-Ew bê pere tiliya xwe ji di çavê merw re nake,... lê ku tu bibêji, a ji te re pênc panot û ji dêla heskê ve bî destê xwe wan kuftikan ji beroşê derxîne, Şero wê wisa bike..." Pîştî gotina Mixo, mamoste ji dêla ku li wan pend (şîret) bike û wan dûri van karên weha bike, lê bêtir Şero hêrs û sor dîke . Weha dibêje : "Ya sîtar!.. ewqas ji nabe, lo !... ku bîkanibe bî lepan wan kuftikan ji beroşê derxîne, ez bî xwe ji pênc panotan bîdim wi." Ev ne gotinên mamosteyeki ne, lê diyar e ku ew hurmet ji xwe re nehiştiye di nava şênîyên gund de, loma ji Şero weha bersiva wi dîde : "Xuyaye perên te ji di te de dixurîm, Xoce." Şero ji kirt û nîva xwe nayê xwarê, eger destê wi ji bê çerm ji wê beroşa kelandi derkeve ji, ji ya xwe danakeve. Niviskar di vê serpehatiyê de serhişkiya cıvata kurd di şexsiyeta Şero de dîde diyar kirin. Pîştî Mixoyê notirvan dit ku Şero ji dil xwe daye ber vi şerti, li gotinên xwe poşman dibe û xwe davêje bextê mamoste ku Şero ji vê peymanê xilas

bike, lê mamoste ji, ji ya xwe danakeve û vi şerti li ser Şero girantir dike û weha dibêje: "- Na, na, kuftîkek ji tê de bîmine, nabe. Li gor peymanê divê perçên kuftîkên ji hevketi ji tê de nemine." Tadayek pîr mezî li Şero dike, qaşo mamoste ye!.. Piştî derxistina çend kuftîkan, kezêbşewitiya Şarîka jîna Şero, yekser mîsina avê jê re tine. Lê dilgawirê mamoste mîsin jî destê wê digre û weha jî dibêje: "Bî Xwedê napejirînim,.. wisa nabe... dî vê peymanê me de ava mîsin tunebû." Lê Şero wê peymanê pêk tine û hijdeh kuftîkan jî beroşê tine der û perçên wan jî dî beroşê de nahêle. Destên wî jî, ditevîzin û sor dibînin.

Dî destpêkê de diyar bû ku mamoste, merîveki pîr diltenik e û qaşo dixwest ku vê civata gundê dina rast bike û wan dûri karên xirab bike, lê dî vê bûyerê de diyar dibê ku, nivbayeki dîniyê li serê wî jî xîstîye.

Piştî xwarîna wan kuftîkan mamoste, bî tariya êvarê re berê xwe dide mala Beko. Li wê derê çend nêçirvanên şevê digihîjin hev û dîçin nêçira çûçîkan. Mamoste jî dêla ku êvaran hazîriya dersên xwe bike û şagirtên xwe hin bike, lê dî wê şevê de berê şagirtên xwe dide Newala Cînan da ku jî nêçirvanan re kevîrên gilover berhev bikin.

Dî vê derê de xwendevan xweş tê digihîje ku, ev karên ku mamoste pê radibe û rewşa ku ketiyê, ne kêmi ya Sayibê xerîfî ye.

Berî qedandina nêçirê dengê hiske hiska zarokeki tê nêçirvanan. Ew zarok jî, yek jî şagirtê mamoste ye û alikareki nêçirvana ye, navê wî Silo ye, Silo, alikariyê dixwaze. Ji bo bavê xwe yê ku li ber mîrînê ye Hemû nêçirvan bî selîkên xwe yê tîji çûk berê xwe didin mala Cîndiyê bavê Silo. Nivîskar, xwendevanên xwe derbasî mala Cîndî dike û wek tabloyeke ku şewatê dî mîjîyê wan binexşîne. "Jin û zarokên Cîndî li ber serê wî rûniştine û bî hiske hisk diqîlqîlîn." Hesenê Metê sedemê nexweşîya Cîndî şîrove dike ku: "dî piçûkatiya Cîndî de li gund pevçûnek çê dibê û ciwamêrek tê kuştin, bî deh rojan piştî binaxbûna kuştî, hukûmet dixwaze li ser cendekê mîrî otopsiyekê çêke, tev doktor, komîta hukûmetê, muxtar,

gundiyên dîdevan û zarok jî berê xwe didine goristanê", yek jî wan zarokan jî, Cîndî bû. Berî ku dest bî kolana tîrbê bikin, doktor li zarokan hêrs dibê û wan jî wê derê dide alî, "Cîndiyê piçûk xwe dide aliyeki xirab û lê temaşê dike, temaşê dike û dibîne ku ew çawa gornê dikolîn, bersalê dî ser serê mîrî re radîkîn, û tev çawê sipî mîrî jî gewriyê şerjê dikîn, serê jêkîrî radîkîn ku tîxîne sindoqeke textîn,... dî wê gavê de wek ku şeneyên gund dibêjîn, jî şeytani re serê mîrî jî destê wan dişemite û disa gêrî çiyê (xwe) dibê."

Nivîskar, ev nexweşî wisa ava kirîye ku tevzînokên tîrsê bî laşê xwendevan dîxîne û xwendevan bî xwe nîkare xwe li ber vê bûyerê bigre, nema kare balansekê bide xwe. Ma ew ê çawa ew tîrs dî dilê yê weke belengazê Cîndî de, yê ku bî çavên serê xwe dîtiye, wek zîroyekê (kurm) pê re neji û nemine. Lê ev nexweşî ne ya Cîndî bî tenê ye, belê ya mîletên Rojhîlata Navîn tevî ye û bî taybetî ya mîletê kurd e. Dema ku merîv derbasî nava rûpelên diroka kurdi dibê bî hezaran nîmûneyên weha dibîne, li Kela Dîmdîm, li Hacı Umran, li Mehabad, li Diyarbekîr... Roj li nivro li pêş çavên mîlet, xort, jin û kal kuştine, da-leqandine û bî hezaran êşkence kirîne ta mîrînê yan jî gullebaran kirîne. Ya herî balkêş, ku dûri mafê mîrovayetiye ye, bî sedan kes dî zinadanan de bî lêdanê hatîne kuştin û cendekên wan bê serî yan jî bê pê û dest şandine bî ser xîzmên wan de da ku saweke tîrsê tîxî dilê mîlet. Loma jî otopsiyê bî şeytani serê mîrî jî destê xwe dişemîtin ta ku wê sawê tîxî dilê yê weke Cîndî, gelo ew kesên ku bî çavê serên xwe ew panoramayên jî çemên xwînê dîtîne û hêj jî dibînin, wê çawa ew saw pê re neji, wê çawa ew kes wek Cîndî ne nexweş be... Rejimên xwînrêj bî van metodên xwe yê bî gemar hiştîne ku hertîm mîletên bîndest dî wê tîrsê de bijîn. Ev bûyerê Cîndî tabloya Ayvazovskî ya bî navê "Pêla nehan" tine ber çavê merîv.

Dî tabloyê de qeyîkek dî deryayekê de ye û pêleke pîr xurt lê dide, qeyîkvan hewl didin ku xwe rîzgar bikin, lê nexşvan weha diyar kirîye ku ev pêl gelek dijwar e û rîzgarbûna merîvên tê de jî pîr zor e, diyar e ku pêla neha ya herî xurt û dijwar e,

loma ji navê wê ji di bin "Pêla neha" de hatiye danin. Gelo di jiyana mamostê me de ev pêla Cindi, ne wek ya Ayvazovski-be?... yê ku di qeyika jiyânê de di nav deryayek pîrsgîrêk de diji.

Em ê vegerin bê ka Cindi di çî rewşê de ye û guhdariya hewar û qirina wi bikin.

Serê xwe liba dike, dîgri, dikûre û weha ji dibêje : *"Na, na, ez bi goriya we!... Sinoyê min piçûk e, kezeba min e... ez nikarim!... Distê min lê nagere... Hewar! baş e, baş e de wi tevşoyê bidime min! Ez ê bi ya we bikim..."* Ew tîrsa ku ji piçûkani de bi Cindi re maye weha tê ber çavê wi ku, hin meriv jê dixwazîn ku serê lawê xwe bi tevşo jêke. Loma ji, *"destê xwe di binê lihîfê de diqoqizine ku derxîne"*, bi vê tevgera wi, yekser Mixo û Hoto destên alikariyê dirêji wi dikin û xwe davêjin ser singa Cindi û bi destên wi dîgrin da ku xwe zêde nelivine.

Nivîskar bi rengetirsê germbûnekê bi laşê xwendevan dixê û şûna tiliyên wi li ser pelên romanê xweydan dide. Gelo di vê panoramaya li ber çav de wê qehremanê me di çî rewşê de be? Mamoste dinihêre bê çawa Cindi keftûlehtë di nava destên wan de dike, beheti (matmayî) dimine, yekser bi wan destên xwe yê neşûştî ji xwîna çûçîka, destên alikariyê dirêji serê Cindi dike. Ew xwîna destên wi û xweydana nexweşiya Cindi li nav hev dikeve û bêhna wê xwe li pozê mamoste dide der. Ev pêşana han saweki dixê dilê wi, loma ji bi dilvereşin destên xwe yê alikariyê bi şûnde vedikişîne û di cihê xwe de sar diminin.

Cindi diqire, natebite û gotinên ku ji devê wi derdikevin kes tînaqihije, lê dibêjin ku ev, zîmanê afridên pîroz in, zîmanê cînan e.

Perda tîrsê xwe li belengazê Xoce pêçaye û çavên wi beloqî dimine, nema kare tu tîştî ji hev derxîne, hemû zanîstiya wi ya kevn û nû li nav hev dikevin. Piştî ku nivîskar tebatîyekê dide Cindi û berê Xoce ji dide mal, wê şevê tebat pê nakeve, dikeve ramanên xwe yê aloz. Bêguman dema meriv rewşeke weha de be, jiyana wi ya bori tev weke filmeke sinemayê li ber çavê wi derbas dibe. Di wê filma ku di ber

çavên Xoce de derbas dibe, pûtê dapira wi ji tê pêş çavê wi û gotina wê ya ku dibêje *"dergûşa we ê rûyê dinyayê nabine"*, ji guh dernakeve. Loma ji Xoce bi qirin e û dilerize, dikeve rewşeke ku ne kêmi ya Cindi ye.

Nivîskar gotina dapira wi bi cih dike, zarokê wan ê ku beri dema xwe ji ber Nêrgîza Koçer bi miritî diçe.

Bûyerên ku ji serê mamoste derbas bûn, nûserên (hedis) li ser cînan, nexweşiya Cindi, mîrina zarok ev tev dibin sedemên ku mamoste noqî nava labirenta cînan bibe.

Hesenê Metê di dawîya romanê de mamoste ji gund derdixê û berê wi dide nexweşxanan. Lê xwendevan xweş tê dîgihije ku dermanê Xoce ne li nexweşxana ye, belê dermanê wi di civateke pêşketî de ye û di sistemeke demokratîk de ye.

Xwendevan bi hêsrbarin li ser rewşa Gûzi, Kewê, Nêrgîza Koçer, Kevanot... vê romanê diqedine, lê di hundirê xwe de pişek dimine. Gelo nivîskar di vê romanê de ew tariya ku civata kurd tê de diji, ew perda nezaniyê ya ku li xwe pêçaye, nikaribû ronahiyekê tê de bibine yan ji bihêle ji bo nîfşên pêşerojê?

Dema ku meriv di nav tariyê de bigere, meriv ronahiyê dibîne. Eger nivîskar, Gebranê Baco ji universitê dernexîsta, zarokê Nêrgîza Koçer ji ber nebîra yan ji şagirtên Xoce nekiribûya zarokên afridan û cînan, karibû yek ji wana li ezmanê civata kurd bikira stêrkek. Ji ber ku realîteyek heye û anha bi hezaran xwendevan, tarixzan, ebûqat, torevanên kurd hene û bi xwe ji ji wê civatê derketine, ji nivîştan ji rîzgar bûne.

Lê disa ji, xwendevan weha dibêje : Ku romanek weha ya ku bi honandineke torevani hatiye danin, romaneke ku rolê dide hemû qehremanê xwe û tu kes ji wan neavêtiye pişt guhê xwe, romaneke ku hemû ragezê torevaniyê tê de hebin bêguman wê cigêhê şanaziya rewşenbirên kurd be.

□

RENGÊN GOLA DOKANÊ

Sıbehan bî ibrişimên sis, jindar û cıwan
Dı bin roja nivro dişewite, zivin e
Lı bendavên teng nefti
Jı dûr va binewşa şin e
Danê êvarê bî rengê sıfarê çıyan
Gava roj diçe avan pembeyeke rengavêti
Dı mîxurbê da rengê cemedê, deryayeke mîri
Dı hiveronê da zivin, bî xewn û xeyalan
Dem heye ewrên sis tê da xwe dîşon
Dem heye rîsasi, xemgin û zizin
Carcaran ji kokteylek e ji rengan
Lı şevên reş bî şıridên sırme ye
Bı mırçan û mırari
Masiyên wê bî stêran dilizi

Kemal Burkay

Destana Gılgamêş

Haluk ÖZTÜRK

Edebiyat, hunera gotin û nivisandina peyvan e, ya ku li ba mirovan hest û heyecana bedewtiyê (rındiyê) şiyar dıke. Dı kurdi da jêra wêje ji tê gotin. Peyva *edebiyat* peyveke erebi ye, ku em ji dı kurdi da gelek caran wê bı kar tinin. Dı zımanên Ewrûpi da jêra *literatur* tê gotin. Lê peyva *litteratur* bêtir dı maneya berhemên nivisandi û kitêban da tê xebitandin. Lewra ew bı eslê xwe jı *littera* yûnani tê ku maneya wê tip (herf) e. Lê bê guman beri ditina tip û sistemên nivisandinê ji hemû gelan dı zımanê xwe da berhemên edebi yên cure-cure afrandine. Jı serdema ku mirov bûne xwediye zımaneki qısekırinê heta iro herdem çirokbêj û dengbêjan

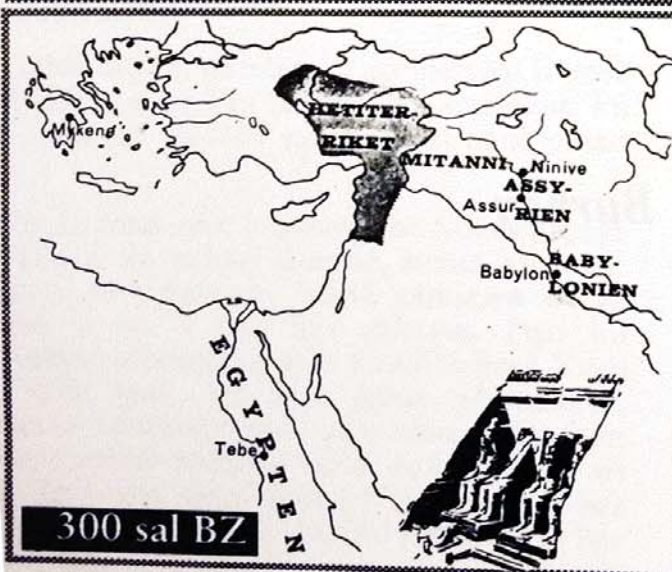

Gılgamêş bı du gamêşan va xuya dıke. Wêne li ser haleteki muzikê jı dewra sumeriyani maye.

li ser bûyer û serpehatiyên civata xwe, li ser şer, li ser evinê, li ser çêbûna dınyayê û sırra mirinê gotine û strane. Berhemên wan yên edebi bı şeweyê devki jı nivşan (nesıl) derbasi nivşan bûne û demeke dirêj jıyane.

Ango em dıkarın bı kurti bibêjn ku, du şeweyên edebiyatê hene: 1)-Edebiyata devki (zargotin; folklor), 2)- Edebiyata niviski. Û edebiyata devki jı ya niviski gelekı kevtır e.

Çawa tê zanin hina iro jı dı çanda me da gelek berhemên folkori hene ku rêç û şopa wan xwe dıghine kûraya hezar salan. Lewra dı axa navbera çemên Dicle û Fıratê da angı li ser axa Kurdistana iroyin û welatên cıran, şaristaniyên

Çandên
mırovatiyê yên
heri pêşin lı der-
dorên çemên
mezın peyda
bûne.

Nıvisara mıx

(medeniyet) cihanê yên heri pêşin ava bûne. Nıvis cara pêşin lı ser erdê navbera çemên Dicle û Fıratê hatiye ditın. Herwisa edebiyata nıviski ji lı vê derê dest pê kırıye. Gelê kurd yek ji gelên heri kevin yê vê navçê ye. Û Kurdistan bı heqi tê bı navkırın wek *Dergûşa Şaristaniyan*.

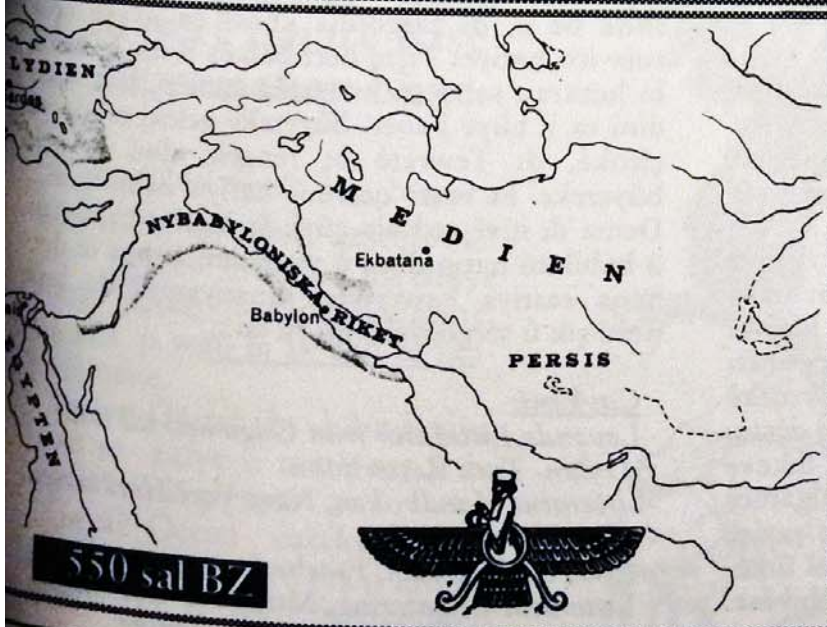
Hema hema hemû çandên mırovatiyê yên heri kevin lı der-dorên çemên mezın peyda bûne. Lı seranserı dirêjaya çemên Fırat û Dicle, Nilê, Hindûsê, Huanghoyê (Çemê Zer) gelek şaristaniyên cuda ava bûne. Cara pêşin lı van deran sistemên nıvisandinê derketine holê. Nıvisara mıx dı nav xelkên bıncı yên der-dora çemên Fırat û Dicle da, hiyeroglif lı Mısırê, nıvisara çini ya şıkılan û alfabe ya sanskrit lı Hindistanê mecal dane ku berê pêşin lı van deran edebiyata nıviski peyda bûye.

Nıvisarên heri kevin yên ku iro em pê dızanın, ji aliyê SUMERİYAN bı nıkilê qamûşê lı ser

tablêtên heriyê hatine nıvisandin. Tablêtên şıl pêşiyê lı ber tavê, dūra ji dı nav ağır da, hatine zuwakırın û hışkırın. Sumeri lı dor 3500 salên BZ (Berı zayinê) lı der-dora çemên Dicle û Fıratê bı ci bûne û lı vır hukım kırine heta ku lı dor 2000 salên BZ Babilon û Asûriyan dewlet avakırine. Van herdu gelên sami ji ev sistema nıvisandinê pejırandine û dı zımanê akadi da bı kar anine û pêşda bırine.

Dı sedsala 19-an da arkeologan bı qasi niv milyon lewhayên bı zımanên sumeri û akadi ditın. Lêkolınevan û zımanzanên Ewrûpi pışti xebateke dijwar karıbın wan bıxwinın û şırove bıkın. Bı saya van nıvıştan parçeyeki gırıng yê diroka mırovatiyê derkete ronahiyê.

Parek ji van nıvıştan, jımarên çuyin-hatınên abori ne, belgeyên idari û pırsên jıyana pratik in. Dı nav wan da belge ya heri balkêş Yasayên qralê Babilonê HAMÜRABI ne, ku lı ser 44 stûnên nıvisê dı rüyê kevirên mezın da hatine

Jİ DİROKA ROHİLATA NÊZİK Û NAVİN

Gelê kurd yek ji gelên heri kevin yê vê navçê ye. Û Kurdistan bı heqi tê bı navkırın wek *Dergûşa Şaristaniyan*

nitirandin. Ew qanûnname heri kevin e di dirokê da.

Destana Gilgamêş

Beşke mezin ya nivîştan navê xudayan (navê 3000 xudayên sumeri hene) ayinên dini yên lirik, duayên ji bo pakkirina nexweşiyên cuda nin. Herweha gelek gotinên pêşyan, destan, evsaneyên ser çêbûna dinyayê, stranên şin û şayyan, stranên ser qehreman û xudayên Sumeriyan û Babilonan hene. Di nav wan da Destana GILGAMÊŞ cihê heri bî rûmet distine. Ew wek berhema edebî-nivîsandi ya heri kevin derbasi diroka edebiyata cihanê bûye.

Piraniya destanan nivcû ne. Parçên wan kêm in. Tenê çend heb ji wan bî temami hatine berhevkirin. Destana Gilgamêş yek ji wan e. Ew di kitêbxana qralê asûri Assûrbanipals (600 BZ) da li Ninova'yê (Li başûrê Kurdistanê iroyin, nêziki bajarê Mûsilê) hatiye ditin. Destan li BABILONÊ li dor 2000 salên BZ li ser duwanzdeh tablêtan bî zimanê akadi hatiye nivîsandin. Lê berî wê, bî zimanê sumeri ji li ser Gilgamêş stran hatine nivîsandin. Mixabî ji wan nivîştên sumeri tenê parçeyên ji hev qutkirî yên nivcû mane di destê me da.

Di beşke destana temam da weha pesnê Gilgamêş tê dayin.

**Xudayên mezin baba-egit afrandine
Gilgamêş**

**Yanzdeh zend (mîl) dirêj bû bejna wi
Bî qasi neh hambêzên vekirî bî ber bû
singa wi**

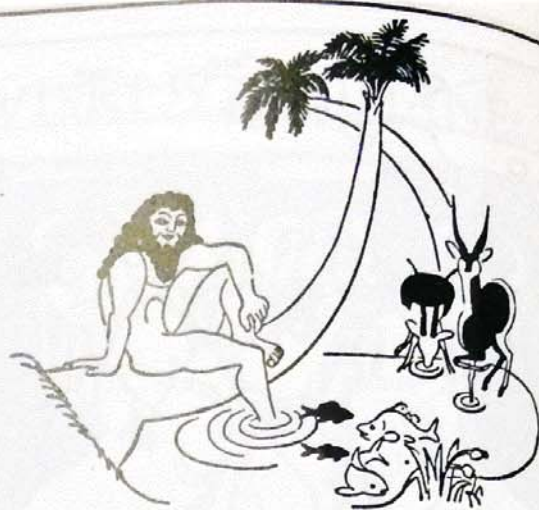
**Du beşên wi xuda, beşê sêyem mirov e
Gewdê wi çê û spehi ye-**

**Wek gamêşeki hov e ew, bî meşa xwe va
geleki kubar**

Bê hemsal e derba çeka wi

Çawa tê zanin mirovan ji berê da xwestine sirra jiyana û mîrinê fehm bikin. Xeyala ku mirov bîkaribe ji mîrinê ra çareyekê bibinin herdem hebûye. Tema destana Gilgamêş ji li ser vê yekê ye.

Şervaneki mezin e qral Gilgamêş, zora dêw û cenawîran dibe. Tenê miroveki hov, bî navê Enkidû, dikare hêza xwe li ber ya wi bipive. Enkidû ji insanan dûr dikeve, diçe bî heywanên çolê ra diji. Lê wisa diqewime ku rojekê Gilgamêş û Enkidû hevdu dibinin û dibin destberakê hev. Piştî demekê Enkidû nexweş dikeve û dimre. Li ser mîrîna hevalê xwe Gilgamêş geleki li ber xwe dikeve, ji pêşeroja xwe şayişê dike. Radibe terkese dînyayê dibe, bî çol û berriyan dikeve da ku ji mîrinê ra çareyekê bibîne. Ev yek di destanê da weha hatiye gotin:

■ *Gilgamêş ji bo jiyaneke ebedî li çareyekê digere lê bî dest naxîne...*

Desen: M. Zieger- ji bo wergêra destana Gilgamêş ya bî zimanê danimarkî

**Gilgamêş digere li çol û beyaran
Bî şin û girin e bo hevalê xwe Enkidû:
"Qeyê ez ê ji bîmîrîm wek Enkidû?
Gelo tiştê bî wi bû bî mîrî ji ne be?
Tirs ketiyê hundirê mîrî;
Ez ditîrsim ji mîrîna û bî çola ketîme."**

Gilgamêş digere ku dendikê jiyaneke bibîne, da ku hevalê xwe sax bike û ew bî xwe ji bibe keseki nemir. Li ser salixdana diçe cem kaleki bî navê Ût-napîştîm û ji wi cîyê dendikê hin dibe. Ût-napîştîm yekane kes e ku karibûye ji çemê gunehan derbas bibe û bigihîje mafê nemirîtiyê. Di dawiyê da Gilgamêş dendikê jiyaneke dibîne, lê hema wê gavê, hina wi dendik neavêtîyê devê xwe, marek tê ji ber destê wi dendikê digere û diçe. Gilgamêş pol û poşman vedigere. Di vegerê da ruhê Enkidû wek bayekî ji binê erdê dertê pêşiya Gilgamêş û jê tika dike ku ew ji li ber sazûmana dînyayê stû xwar bike.

Çiroka Gilgamêş, bî varyant û motifên hinekî cuda be ji, di zargotina kurdi da jiyaye heta roja îro hatiye. Tiştê heri balkêş ji ew e ku ew bî hezaran sal piştî nivîsarên sumeri, ji kitêbên dini ra ji bûye babet. Bûyereke geleki nêziki vê çirokê, di Tewratê bî rengêki dini û wek bûyereke bî rasti qewimî hatiye behs kirin... Dema di nivê sedsala çuyî da kitabeyên sumeri û babiloni hatin ditin û xwendin; xasma di derheqa rastiya baweriyên xiristiyanîyê da bîvê nevê şik û sergêjiyê nû rû da...

Çavkani:

- *Levande Litteratur från Gilgamesj till Bob Dylan- Tore Zetterholm*
- *Litteratur Handboken, När? Var? Hur? serien.*
- *Alla tiders historia*
- *Atlas till historien, Esselte Studium*
- *Litteratur orientering, Natur och Kultur*
- *Mitolojien Mezopotamya, E. Petiška*

Pirtûka çirokên hezar salan e:

"MITOLOJIYÊN MEZOPOTAMYA'YÊ"

Pirtûka nwisarê bûlgari Edward PETIŞKA ya bi navê "MITOLOJIYÊN MEZOPOTAMYA", nuha bi kurdi ji derketiye. Cemal BATUN ew ji bûlgari wergerandiye kurdi û xanîma wi Vanya Lapardova-Batun ji jê ra gelek nigarên rind çêkirine. Di pirtûkê da ji mitolojiyên Mezopotamyayê yê kevin çar çirokên bijarte cih girtine. Çiroka Gulgamêş ji yek ji wan e û ya heri dirêj e. Herweha yek pêşgotmên nwisar û werger ji di destpêka pirtûkê da hatine pêşkêşkirin.

Ev çirokana nîmûneyên heri kevin yê edbiyata navçê û ya dinyayê ne. Bêşik ew ne tenê serbilîndî û rûmetên gelên Mezopotamyayê ye, hemû insanîyet xwediyê van rûmetên çandî-diroki ne. Lê wek xelkê Mezopotamyayê yê kevin xasma gerek e em kurd bi hebûna van rûmetan serbilîndî bibin. Çimki ew raste-rast çavkaniyên çanda me ne.

Roja Nû di vê hejmarê xwe da cih dide yek ji wan çar mitolojiyên pirtûkê. Ew mitolojiya sêwemin e, ya ku behs dike ku Etana, mirê bajarê Kişê çawa bilîndî ezmanan bûye...

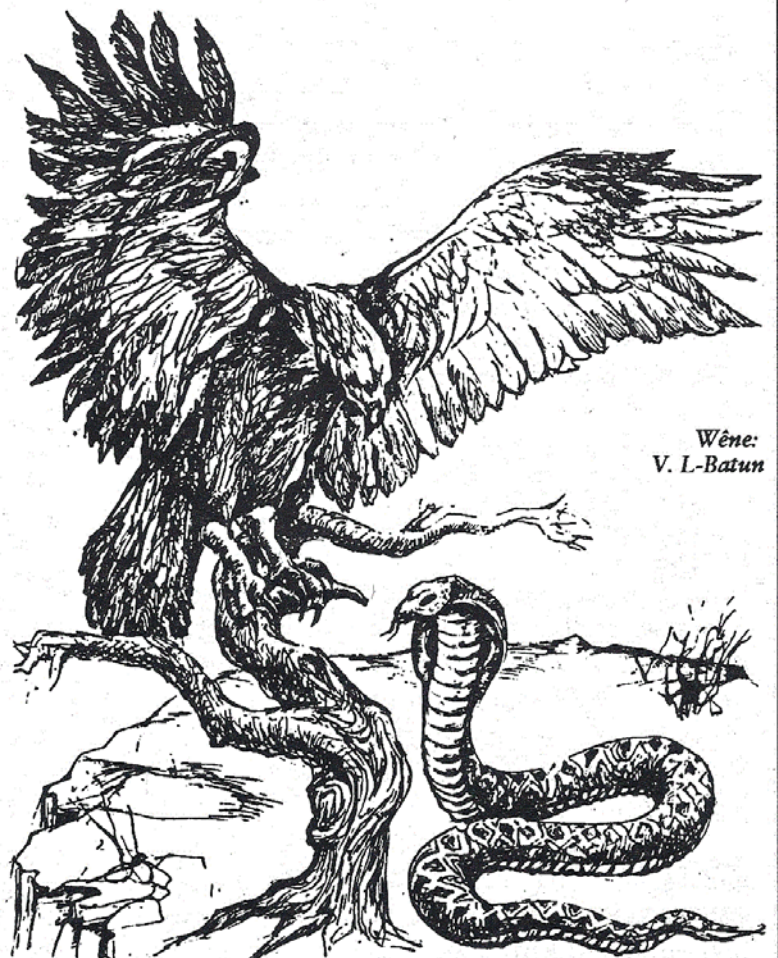
Mitolojiya sêyem

Ya ku tê de tê gotin bê çawa mirê bajarê Kişê bilîndî ezmanan bûye.

Qertel û marê reş biryara xwe didin ku bibin destûbrakê hev. Lî ber erdê û Xwedayê Rojê Şamaş ji sûnd xwarine, da kes ji wan bi yê din re ixanetê neke.

Weha Qertel bi bilîndayiya çiyê ve firiye û marê reş ji bi çiyê ve hilkeşiyaye.

Gava Qertel carekê kerek girtiye, bangî marê reş ji kiriye. Marê reş ji tevli marçêlikên

Wêne:
V. L-Batun

xwe ve û Qertel bî hev re ker xwarîne, Gava ku marê bî xezalekê ve daye, wê ji bangi Qertel kîriye û Qertelê ji bî çêlikên xwe ve xezal xwarîne. Weha weki du bîra, wan tîştên bîdest xîstine lî hevdu behr kîrine û navbera wan her çûye baştir û baştir bûye.

Çêlikên Qertel mezin û bî hêz bûne. Bî mezinbûna wan ve, ramanên xerab destpêkirine bîkevin serê Qertelê mezin. Ev ramanên xerab dî serê wî de baş cihê xwe girtine û wî destpêkîriye wan vekirî ji çêlikên xwe re ji bîbêjê:

- Ez ê bîlînd, bîlînd bî ezmanan ve bîfîrîm û paşî ezê weki bruskê xwe ber bî erdê ve berdim. Weki tirê ezê hêlina marê reş, qul û wêran bîkîm. Ez ê dî demeke weha de vî tîştî bîkîm, gava ku marê reş derketiye nêçirê û dî hêlinê de tenê çêlikên wê mabî. Ez ê çêlikên wê têra xwe bîxwîm.

Dî nav Qertelên cîwan de, yê herî bîaqîl berê xwe daye bavê xwe û ji wî re gotiye ku dê xezaba xwedayê-rojê Şamaş bîkîşîne ser xwe.

Lê, disa ji Qertel bî ya zaroyê xwe yê bîaqîl nekîriye û avêtiye ser hêlina marê reş. Hemû çêlikên marê reş xwarîne, hêlin wêran kîriye û carek dî ber bî ezmanan ve fîriye.

Marê reş ji, ji nêçira xwe vegeyriyaye. Gava gîhîştîye hêlina xwe, bawerî bî çavên xwe ne anîye. Hêlina wî hatîbûye wêrankîrî, çêlikên wî windakîrî. Mala wî xerabûye, hêstîran ji çavên wî xwe berdan e... Lê, wî famkîriye ku kî ye- yê mala wî xerabkîrî û çêlikên wî xwarî...

Dîlê marê dagîrtî bî xezabê, xwe daye rê û çûye ber Xweda Şamaş. Lî ber wî gazîndên xwe kîrine û gîliyê Qertel kîriye.

- Qertel hevaltiya me xerakîr. Hêlina mîn hîlweşandiye û çêlikên mîn xwarîne- heta ez lî nêçirê bûm, wî jîyan lî ber mîn reş kîriye- ez hêvî dîkîm, xezaba xwe lî wî bine. Xerabiyên herî mezin bine serê wî, çawa wî mal lî mîn xerakîr, a wî wêrantîr bîke. Erd û ezman her du dî nav lepên te de ne, rê nede Qertel da bîreve.

Gava guhdariya marê reş kîriye, dilê Şamaş bî xwe êşiyaye. Berê xwe daye marê û jê re gotiye:

- Tu dîkîrî herî, xemê nexwe! Ez ê gamêşekî mîrî rêkîm ser rîya te. Zîkê gamêş veke û xwe tê de veşêre. Dê û çûk û teyr destpêbîkîm xwe bavêjîm ser gamêşê

mîrî. Dî nav wan de, dê Qertel ji were da ji laşê gamêş behra xwe bîgre û bîxwe. Gava wî nîklên xwe avêtî zîkê gamêş, tu ji pê ve bîde- baskên wî bîşkîne, heyfa xwe ji wî bîgre û wî bavêje meydana ku nêçîrvan agir dîbarînin ser nêçîrên xwe.

Her çawa Şamaş gotiye, marê reş ji weha kîriye. Dî rîya xwe de leqay gamêşekî mîrî hatiye, zîkê gamêş qelaştîye û tê de xwe veşartîye. Jî hemû deran çûk û teyr xwe avêtîne ser laşê gamêş. Laşê gamêşekî weha mezin, bêgûman ji bo xwarîna çûkan û teyran dewlemendîyek mezin bûye, têra xwe jê xwarîne. Qertel ji bêhna goştê gamêş girtiye û ji Qertelên xwe yê cîwan re gotiye:

- Nêzîkî vê derê bêhna goştê gamêşê tê. De zû em bî wir ve bîfîrîm û têra xwe bîxwîm.

Qertelê cîwan ê herî bîaqîl lî bavê xwe zivîriye:

- Ya herî baş ew e, ku em bî aliyekî dî ber bîfîrîm. Ger marê reş xwe dî zîkê gamêş de veşartîbe û lî hêvîya te be,, tê çî bîkî?

Qertelê mezin guh nedaye gotînen Qertelê xwe yê jîr. Bîlînd, bîlînd fîriye û xwe berdaye bî jêr ve, pencîkên xwe ji laşê gamêş ve derbaskîrîne. Hîneki weha rawestîyaye, gava tîstek bî serê wî nehatiye, zîkê gamêş qelaştîye. Wê çaxê marê reş xwe avêtiye û pê va daye. Baskên wî şîkenandîne û zîmanê xwe derxîstîye ber bî çavên Qertel ve.

- Ez hêvîyê ji te dîkîm, lî mîn bîbûre, mîn efû bîke Qertel gotiye - tu çî bîxwazî, ez ê ji te re pêkbinîm.

- Jî bo çî ez lî te bîbûrîm û te efû bîkîm - marê reş qêrî da ye - jehra xwe berdaye laşê Qertel û hestuyên wî şîkenandîne. Lê, disa ji derbeya dawî lî Qertel nexîstîye. Ew avêtiye meydana nêçîrvanan, ên ku agir bî ser nêçîrên xwe ve dîbarînin.

Dî vê demê bî xwe de mirê bajarê Kîş - Etana, hatiye ku qurbanekî pêşkeşî xwedayan bîke. Dî nav mîja muqades a ku bêhnên herî xweş jê tînen, dî bîlîndayîya ezmanan de, hatiye da tîka (rîca) ya pîreka xwe bîghîne xwedayan, da bîbîm xwedi zarok.

Etana bî hêvî û duayan lî ber Xweda Şamaş xwe berdaye ser kabokên xwe :

- Ya Xwedayê mezin, xwediyê me Şamaş, nebatekê bîde mîn, da daxwaza me bîcîh were. Rîya nebatê nîşani mîn bîke, ji bo ku

dî mala mîn de fêkiya malbatê - zarok peyda bibe.

Şamaş lî daxwaza Etana guhdari kîriye û bersiva wi weha daye :

- Rehet bibe, gumanê nexwe. Bî riya xwe ve biçê. Tê leqay meydanekê weri, lî meydanê yê ku nêçira nêçirvanan e, ew dikare alikariya te bike.

Etana bî riya xwe ve çûye, gîhiştiye meydana nêçirvanan a ku nêçir tên agirbarandin. Dî meydanê de Qertel dirêjkîri bûye û lî hêvya mîrîna xwe bûye. Gava Etana ew ditiye, nîzanibûye ku dê Qertel çawa alikariya wi bike. Etana disa ji xwe berdaye meydanê, birinên Qertel dermankîrîna, xwarin û vexwarin dayê û lî ber serê Qertel ma ye, da bibinê - dê çi çêbibe.

Roj lî pey rojan Qertel hêza xwe ya berê girtiye. Birinên wi ber bî rehetbûnê ve çûne. Lê disa ji Etana nîzanibûye dê çawa Qertel alikariya daxwaza wi bike û bî vi awayî, dê bibe xwedî zarok.

Şevêkê Etana xewneke ecêb ditiye. Dî xewna xwe de ditiye ku bilindi ezmanan dibe. Lî ser kursiyê ku şêr dî bin de dirêjkîri ne, Xwedêya evinê Iştar bî xwe rûnişti bûye. Ezmanên ku Iştar xwediyê wan ji bûye, lî derdora Iştar şînayîya xwe ya cîwan û xweşik belavkîribûn e. Dî nav vê şînayîyê de, çavê Etana lî nebata ku dîxwaze û muqades e ketibûye. Etana dî xewna xwe de gîhiştiye kêfxweşiyek gelek mezin. Daxwaza wi bicîh hatibûye. Lê gava şîyar bûye û ditiye tîştên dîti xewn bûn e û her tîşt lî derdora wi weki berê bûye, kêfxweşîya wi yekcar wenda bûye

- Tu çîma weha bî keder î? Qertel ji wi pîrsiye.

- Nuha ez dîzanîm lî kudê, ezê nebata ji mîn re pêwîst peyda bikim, da daxwaza mîn û jîna mîn bicîh bê - Etana lê vegeandîye - lê ez nîzanîm çawa ez bigîhîjim wê. Jî ber vê yekê ji dî mala mîn de, ne zarok dê ji me re çêbibe, ne ji kêfxweşî dê bikeve mala me.

Weha Etana dest pê kîriye, da xewna xwe ji Qertel re gotiye:

- Etana - Qertel gotiye - ez riya ezmanan dînasîm. Bî hezarên caran dî bilîndayîya ezmanan de ez fîri me. Ger tu bîxwazi, ez ê te bigîhinîm bilîndîya herî jor a ezmanan. Jî bo ku tu bibe xwedî nebata, ku tu xeyala wê dîki. Xwe bî serzîki dirêj bike, pişt

xwe bîde ber sînga mîn, jî cîhê ku baskên mîn derdikevîn bî destên xwe, xwe baş bigre. Bî hevîre emê jî erdê bilînd bilînd bî jor kevîn.

Bî dilgeşî Etana guhdari lî peyvên Qertel kîrin e. Çawa ku Qertel gotiye, Etana ji weha kîriye. Gava Qertel ditiye Etana xwe baş girtiye, baskên xwe lêxîstîne û bî jor ve fîriye. Ber bî bilîndîya ezmanan ve çûye.

Bî tîrs Etana lî erdê temaşe kîriye. Bî sergund û bajarîna ketîna e, her tîşt lî erdê biçûk û biçûk bûye.

- De bêje xwediyê mîn - Qertel gotiye - erd çawa weki gîrek biçûk xuya dîke û derya weki çemeki biçûk.

Qertel baskên xwe bîhêztîr lêdane. Ew û Etana bî jortîr ketîne .

- Binêre - Qertel gotiye - xwediyê mîn, nuha jî derya weki cokek avê diyar dibe.

Qertel baskên xwe disa lêxîstîne û gotiye:

- Erd jî weki darîstanek biçûk xuya dîke, ne weha xwediyê mîn?

Hewqas bî jor ketîne ku erd weki libek genîm ber bî çavê wan biçûk bûye û derya bîqasî dîlopek baran biçûk ma ye. Û paşî tîşteki jî wan jî nemaye... Tenê valayîya ezmanan lî derdor, lî bin û lî jorî wan diyar bûye. Gava Etana bala xwe daye û ditiye ku lî derdora wi tenê valayî heye, tîrs ketîye dilê wi.

- Raweste, tîşteki lî derdora me nine, de ka em vegeerîm - Etana gotiye - Ez dîxwazîm em vegeerîm erda xwe.

Qertel ê ku fêrî bilîndîya ezmanan bûye, bê tîrs lî xwediyê xwe vegeerîyaye û gotiye:

- Tu çi dibêji ya xwediyê mîn? Em gîhiştîne hema hema bilîndîya herî jor a ezmanan, hînek ma ku daxwaza te ya herî mezin bicîh bibê û tu dîxwazî em vegeerîm, çawa dibe?

- Zû, zû vegere - Etana dûbare kîriye - Zû vegere cîhê ku em jê hatîm.

Etana jî tîrsan lerîziye. Xeberdanên wi jî, jî devê wi bî zor derketîne. Jî vê tîrsa mezin çavên xwe gîrtîne û pê hîsaye ku destên wi qurumî ne. Destên xwe berdan e... û jî valayîya ezmanan a herî jor ve ketîye.

Qertel bî lez daye dûv ku bigîhê, da wi xelas bike, lê negîhiştiye Etana. Kesê ku jîyan daye wi, ew bî xwe jî jîyana xwe bûye.

Erd a ku jîyan daye Etana, weha jî, jîyana wi jê şînve girtiye.

Ji bo xatirê xwendevanan

Ji pêşniyazên rojnamevanê navdar Sigge Ågren:

"Hêsan binivise ku rehet bê xwendin"

"Ji bo xatirê xwendevanan" navê kompendiumeke rojnamevanê swêdi Sigge Ågren e. Ågren bî salan wek şef-redaktorê rojnameyê mezî (Expressen) xebitiye. Dî diroka rojnamegeriya Swêdi da naveki pîr naskiri ye. Wi piştî xebata xwe ya salan, zanin û tecrubeyên xwe di pirtûkeke piçûk da kom kiriye û daye weşandin. Ev berhema wi wek materyaleki dersê, di zaningehên bilind da, di beşê zimanê swêdi û rojnamevaniyê da jî tê xwendin. Têda jî bo kesên nwisakar, rojnamevan û her keseki ku

dixwaze merema xwe nviski bine zimên, gelek şîret û agahdariyên kêrhati hene.

Ågren jî peyvan bigire heta hevokan, jî sernivisa mîqalekê bigire heta şeweyên nûçe nwisandinê gelek mijarên cuda digire destê xwe û şrove dike. Li vê derê herwisa pîrsên rêzmanê jî cihêki girîng digirin. Nwisakar bî gelek nimûneyên cuda va ditinên xwe raberi xwendevanan dike. Ew di dawiya pirtûkê da ditin û şîretên xwe bî kurtebiri dicivine ser hev û pêşkêşî meslektaşên xwe dike. Me beşeki wê wergerandine kurdi û li vê

derê pêşkêşî xwendevanan dikin. Tevaya pirtûkê me wer-negerand jî ber ku piraniya nimûneyên wê jî rojnameyên swêdi hatine girtin, û di gelek halan da xusûsiyetên zimanê swêdi tîrên şrovekirin.

Digel vê em bî firehi cih didine ditin û agahdariyên ku wi derheqa dirêjaya hevokan da nwisine.

Em wisa hêvi dikin ku gelek rojnamevanên kurd yê nûgihîştî jî wê bikaribin jî zanin û tecrubeyên vi meslektaşê xwe kelkekê wergirin.

10 şîret ji bo kesên niviskar û rojnamevan

1- Divê tu ji xwe zehftir ji xwendevanê xwe hez biki!

Ji bir neke ku tu ji bo xwendevan dinivisi. Ne ji bo xwe û hevalên xwe.

2- Divê tu peyvên (kelime, bêje) xwe rast bibijêri!

Ji bir neke ku peyveke kurt ji yeke dirêj çêtir e, dema herdu ji di eyni maneyê da bin.

3- Hewcedariya bihgirtina xwendevanan wek pirozbahiyeki qebûl bike!

Ji bir neke ku danina noqte (.) ne tişteki fedikirin û şermê ye. Hevoka (cumle) ku xwendina wê hêsa ye, kêman caran ji 20 peyvi zêdetir dibe.

4- Şerefa zîmanê maki yê xwendevanên xwe bilind bigre!

Peyvên wisa bi kar bine ku xwendevanên te jê fehm bikin. Gotin û peyvên zîmanê maki tercih bike.

5- Hewes û interesa xwendevanan neşkêne!

Hina di destpêka nivîsê da bala xwendevanan bikişîne ser nivîsê. Lê dûra ji mîqala xwe bi

gotin û hevokên vala û bê agahdari newerimîne.

6- Fikran li hevdu sıwar neke!

Bila di nivîsa te da fikir li hev sıwar nebin. Berê fikreki temam bike, paşê dest bi yeke din bike. Eger gelek tiştên te yê gotinê hebin, tevi di carekê da nebêje.

7- Berê bi xwe baş hin bibe paşê binivise!

Ji bir neke, xwendevanên te bi gîştî ne pîspor in. Loma peyvên pîsporiyê yê ku tu bi xwe ji maneya wan baş nîzani bi kar neyne.

8- Xwe ji şahidiya sexte dûr bigre!

Divê hertim di bira te da be, ku tu wekilê xwendevanên xwe yi. Xwendevanên te dixwazin bizanibin ka çi qewimiye. Ne ku tu çi texmin diki.

9- Ji şexsi-bûyinê netirse!

Di nivîsê da xebitan-dina pronavên şexsan wek ez, tu, ew, em, hûn, ewan serbest e.

10- Ji guhdarikirina xwe netirse!

Dema ku tu nivîsa xwe ji xwe ra bi deng bixwini, ev dikare alikariyeke mezîna bide te. Hingê tu dikari peyv û hevokên zêde û bêkêr jê derxini.

L1 ser hevokên kurt û dirêj:

(..)

Hevokên (cumle) dirêj zû dikarin tevlihev û aloze bin. Loma divê tu baş diqet biki eger mêyla te li ser nivîsan-dina hevokên dirêj be. Di nivîsarekê da dirêjaya hevokê = jûmara binavînci (ortalama) ya peyvên ku ji serê hevokê ra dikeve, sal bi sal di gelek zîmanan da kêmtir dibe. Ev guhartin bi pêşketin û belavbûna xwendinê ra diqewime. Lêkolinan heta nuha ev tişt nîşan dane.

Va ye ji te ra şeweyeki pîvandîne: Dema ku hevokên te binavînci ji 19-21 peyvên dirêj derbastir kir, divê haya te jê hebe ku tu hevokên xwe aloze diki.

Ku tu hevokên xwe zêde kîn biki û daxini binê binavînci 10 peyvên, ew ji nebaş e. Tu disa ji xwendevanan ra diwariyê derdixini.

Vi qadeyi ji bira xwe dernexe, ew ne tişteki beredayi ye.

Hevokên dirêj, eger bi mantiqî hatibin lêkirin, dikarin ritim û guhartinê bidine nivîsa te.

Hevokên pîr kurt, xasma di destpêka nivîsê da dikarin hêz û balkêşiya nivîsê zêdetir bikin.

Mîrov dikare di nivîsê da dereca

zorbûna xwendinê bîpive

Mîrov dikare bîpive ku xwendina nivîsekê çiqasî zor e. Hîna dî salên 40-î da zîmanzanekî amerîkî barometreke xwendebariyê çêkîr. Lî gor wî dirêjbûna peyvan û hevokan, bî awayekî mekanîk xwendina nivîsekê dijwar dîke. Lê vê barometrê derbarî jê serwaxtbûna nivîsekê da tu agahdarî nedîda.

C H Björnsson lî Navenda Pedagojîk ya Stockholmê dî salên 60-î da endekseke xwendebariyê a nuh hazîr kîr. Lê ew jî dirêjaya peyvan û hevokan wek bîngêh dîgîre.

Eger tu bîxwazî xwendebariya nivîseke xwe, yan jî mîqaleyêke xwe bîpivî, dikarî vê endeksê bî kar bînî. Bî vî awayî tê bîkarîbî nivîsa xwe kontrol bîkî da ku dî destpêkê da bî şêweyekî zor nenîvîsî. Lê helbet tu nîkarî tîştên fakta û beşên dîm yê nî muhîm bî vî awayî bîpivî.

Weha bîke:

Eger jî bo nivîsên kurt be (ku jî 1000 peyvî zêdetîr nebe) hîngê tu dikarî tevaya nivîsê bîpivî. Nivîsên dirêj jî tu dikarî parçe-parçe bîpivî.

a) Bîjmîre çend peyv hene. Jîmar û kurtaya peyvan jî wek peyv tîn

jîmartîn. Mesela 1632 peyvek e. Kurtayî jî hev tîn cudakîrîn. Ûhwd (û her wekî dîm) dîbe çar peyv, lê peyvên wek DAY ku peyvên sertîp in (Dewletên Amerîkayê ên yekbûyî) wek peyvekê tîn jîmartîn. Du peyvên ku bî xêzîkê (-) bî hev va hatîne girêdan ew jî wek yek peyvekê tîn jîmartîn (swêdî-îngîlîzî).

b) Peyvên dirêj bîjmîre. Yê nî ku jî şeş tîpan (herf) zêdetîr tîda hene, ew wek peyvên dirêj tîn pejîrandî n. 20 (bîst) peyveke kurt e. 15 (panzdeh) peyveke dirêj e.

c) Jîmara peyvên dirêj lî ya temamiya peyvan parveke. Paşê bî 100-î va lî hevxe. Ew wê jîmara jî

serê sedî (%) ya peyvên dirêj bîde xuyakîrîn, ku ew jî pîvaneke baş e bo diyarkîrîna dirêjîyaya peyvan (dp).

d) Hevokên nivîsê bîjmîre.

e) Jîmara temamiya peyvan lî ya hevokan parveke. Ew jî bînavîncîyaya dirêjîyaya hevokan (dh) dîde (jî serê hevokê ra bînavîncî çend peyv dîkeve).

f) Dp û dh lî hev zêde bîke. Yekûna wan bî jîmara grover bînivîse. Ew qîmeta dî destê te da xwendebariyê diyar dîke. Em jî vê jîmarê ra dikarî bîbêjîm "Xwendeks". Te nivîsa xwe lî xwendeksê xîst.

Xwendeks weha tê şîrovekîrîn:

Xwendeks	
20-25	Pîr hêsa, wek dî pîrtûkên zarokan da.
30-35	Hêsa. Dî hîm nivîsarên edebî da. Nîşaneke baş e bo nivîskar.
40-45	Nivçe. Eger xwendeks jî vê bîlîndîr bîbe, hîngê gelek kes wê bî dijwarî bîkarîbî n bîxwî n.
50-55	Zor. Bêtr dî nivîsarên resmî da.
60	Pîr zor

Wergêr jî swêdî: Haluk ÖZTÜRK

Çend gotinên bijarte...

Xirabiyên mirovan li pişti wan ji dijin; lê qencyên wan gelek caran bi hestûyên wan va tevayi tên çalkirin.
WILLIAM SHAKESPIR

Yê ku kakil bixwe, qalîk dişkêne.
TITUS PLAUTUS

Bi esalet fikrin zor e, dema mirov tenê bifikire ku wê çawa bikaribe biji.
JAN-JACQUES ROUSSEAU

Pirbûn (kalbûn) ne huner e. Huner pir mayin e.
J. W. VON GOETHE

Heneka zırav bo merivê kamil e.
KEMAL BURKAY

Ker gulê naxwe, ne ji keriyê ye; dizane ku gul bo bihnkırinê ye.

KEMAL BURKAY

Edebiyat gula bi stri ye, siyaset striya bi gul e.

KEMAL BURKAY

Ji xeletiyên xelkê ders bigire, çimki emrê te têrê nake ku tu

bi xwe hemû wan xeletiyên biki.

MARTIN VAUBEE

Divê mirov xwe fêr bike ku rastiyê di tîştên piçûk da bigere, eger ne wisa be, mirov wê di yên mezûn da xeletiyên esasi bike.
VOLTAIRE

Hunera bêzarkirinê ew e ku yek behsa her tiştî dike.
VOLTAIRE

Ji bo berazê teral her dem erd qerisi ye.
GOTINEKE PÊŞIYAN A SUMERÎ

Tu wextê kitêbên xwe bi deyni nede kesi- ji ber ku kes wan paşda li te venagerine. Pıraniya kitêbên ku nuha li ba min hene, ew ji ew kitêb in ku dost û nasan bi deyni dane min.

ANATOLE FRANCE

FEQIYÊ TEYRA Û

AVA MEZIN (2)

Berhevkar A. GERNAS

Gava Feqe av ji cih rakiri
Lê şal û eba ji mîla kîri
Serqot û ew pêxwas kîri
Berê wi daye hişetê

Çaxê Ava Mezin ev yek kîri
Feqe bê serûber kîri
Pêla pêşi li Feqe zift kîri
Berê wi daye xurbetê

Çaxê avê digo ey Feqê reben wey musteil
Sed weki wek te xazi û şehid
Mîn li van newal û wan besta kîrîne qetil
Lê teyran dane xesaretê

Avê gazi Feqe kîr û go : "Feqeyo, rebeno,
feqiro!.. Sedê weki te di şeran da şehid û
xazi bûn, mîn wan di nava xwe da
xeniqand û kîrîne qîsmetê teyr û masiyan.
Ica iro tu bi vi aqilê xwe hati û forsê li mîn
diki..."

Feqe serav û bînav bû, av çû nava wi, ket
haleki nehal. Êdi bêçare hewarê gîhand

Xwedê û teyran. Teyr ji, li ser çiya, li ser
zîzareki raseri avê ketiye temaşa avê û
Feqe dîke.

Feqe dîke hewara van teyra van
tûtiya
Lê teyrîk giri li serê çiya
Teyra bang kîrîn masiya
Lê herîne ziyaretê

Teyran bangi masiya kîr û gotîne wan:
"Herîn ziyaretiya Feqe, wi yewaf bîkîn. Lê
hûn dev navêjin wi, goştê wi nexwîn. Bî
navê Xwedê eger hûn zîzarek bîghîninê,
em ê we bîqelînin!.."

Teyra gote masiya, go, laşê Feqe
xera mekîn!
Lê hesti û reha ji hev qut mekîn
Bê dewr û bê yasin mekîn
Da xelk jê bîkîn menfietê

Çiqas avê bangi masiya kîr û got : "Gîdi va

min wi ji we ra avêtiye gerinekê, ji we ra rîzqê we aniye ber devê we!.. De bîxwîn, hûn çî sekînine!.." Masi newêrîn xwe nêzi Feqe bîkîn û dibên : "Em eleqa xwe ji Feqe naynîn." Ava mezîni ji, hîsa teyra dîke ku çî ji masiyan ra dibêjin.

Avê dîgot Feqi ji ku ye
Yan Muksi ye, ê jinbi ye
Mîhacîr e, ji jor hatiye
Masîno herîni ziyafetê

Av ji masiyan ra dibê : "Guh nedînê, ez zanîm ji ku ye!. Bêxwedî ye, Itênîsî ye. Pîreka wî jî, jinbî ye, zarokê wî jî tune ku bêne hewara wî. Mîhacîr e, jî welatê jor hatiye. Wa mîni ew lî erdê daniye, bîxwîn, teksîr mekîn, gunehê xwe pê neynîn!..

Gava Feqe lî xwe dîfîkîrî
Ser hîldîda ser dîgîrî
Dîgot, yareb em şakîrî
Jî te dîxwazîm qewetê.

Xweda dî cîh da hîmîmet kîrî
Ava Mezîni hefsar kîrî
Feqe jî avê derbas kîrî
Hûn guh bîdîni vê hîkîmetê

Feqe lîngeki xwe avêt vî mîlî yek jî avêt wî mîlî û got : "Avê! de ica were mîni, tu bêmînet î..."

Gava Feqe lî qamê dîda
Lê pêla pêşî lî navê dîda
Sed şîkîr û ahda dîda
Go, xîlas bîbîm jî vê ezîyetê

Avê got : "Ez ica ketîme ezîyet û belayek mezîni. Nema dîhêle ez bîbuhurîm jî.." Av tê û lê dîsekîne. Feqe wek bendekî lî pêşîya avê sekîniye. Av çîqas tê û pêlên xwe xurt dîke, feyde nake. Av û pêlên ku tên, dîcîvîni û nîkarîni jî Feqe derbas bîbîni, wîsa bîlînd dîbe ku serê avê dîgîhîje erşê Xweda.

Ava Mezîni xwe lêk dîda
Lê pêla berî lî ba dîda
Hemûya pêk va hîcûm dîda

Pêla hat û lî çoka dîda

Gava Feqe lî avê seyîrî
Lîngek jî vîr da wî mîlî
Dîgo, avê were eger tu qabîlî
Dom ke em bîkîn eşîretî

Got : "Avê, de ica were. Eger tu mêr î, eger tu berberê mîni em ê bî eşîrkî herîni hev!.."

Gava Feqe lî avê rîkîni
Pêla pêşa hat û lî Feqe sekîni
Feqe gote, avê mîni tu berberê mîni
Wer de em bîkîn mucadeletê

Av dî halê xwe da şaş û mat ma, sekîni û nîkarîbû bîbuhure. Av dî halê xwe da kelîya, gazi pêlên paş kîr. Pêla ku hat lî çokên Feqe qelbî, nebuhurî û cardîni paş va vege-rîya. Her pêla ku paş va vege-rîya jî ya dû xwe ra got : "Va ye hukmê mîni betal bû, ka tu herê, ka em bîbîni tê çî bîkî.."

Pêla pêşî dîgot ya paş
Lê esker bîgîr taze bîkêş
Feqeh bîgîr jî cîh bîmîj
Bavêjîni diyarê xurbetê

Pêla paşî dîgot we ye
Lê ne bî henek e ev Feqe ye
Ma ew kelha mirê me ye
Talan bîkîn vê saetê

Go : "Welle eger Bîrca Belek bûya jî, Mirê Botan bûya jî me yê dî cîh da wî bîfîtisanda. Lê evya jî kelha Mir jî zêdetîr e, jî hukmê me ketîye, em nîkarîni."

Jî kelha Mirî zêdetîr e
Lê jî hezar hosta zanetîr e
Sed rêz pêk ve lê kîrî
Lê sîkrek daye nû vê şetî

Hukmê pêla betal bû, ica Ava Mezîni xwe da pêş. Pêl jî ava nerm ra dibên : "Tu dî bînê piyê wî bîkole, wê şaxê em ê cardîni êrîş bîkîn û ka bîmîhêrîni belkî ica karîbîni tîştêk jê bîkîn."

Avê got, mın xef bıkın, mın xef
bıkın
Hûn dom kın Feqe mijûl bıkın
Kuçki jı mın ra jı bınê piyê wi hıl
bıkın
Da wi belav kır vi şeti

Feqe got, tevr û kuling bêfeyde ne
Lê ez wek hesinê tûtya bı xwe me
Tu car ev ne karê te ne
Hezar jı senayê qudretê

Jı nû Ava mezın lı hev fetili
Pêla çû da serê geli
Teyrık jı ser daran firi
Dan wesfên Rebbê İzzetê

Ica av bı ser çiyayê Botan ket, gıha heta
bınê hêlinê teyrın. Teyr jı hêlinên xwe
firin. Vi qasi Feqe jı avê ra got : "De ka em
bıbinın, huner û marifetên te çı hene nişan
bıde da ku bıkarıbi derbas bıbi..."

Feqe got, Ava Mezın bes
bıhumhume
Demkê rûnê jı mın ra bıkılime
Tu acız i şevkê rabe jı xewê
bınewıme
Lê bistki were ıstırahatê

Gava Feqe van gotınan jı avê ra got, Ava
Mezın dı nava xwe da keliya û gıriya, ne
êdi hew kare here Feqe. İca av gıliyê wi lı
ba Xwedayê alemê dike.

Ava Mezın rûnişt gıri
Rebbê mezın gazi avê kırı, "qey tu
dıgri?"
Avê dıgot, ya Rebbi, vi zalımê ev
yek kırı
Lê masi ketine xesaretê

Xwedayê alemê dibê : "Avê, ma tu çıma
dıgri?" Av dibê: "Ya Rebbi, ma tu nabini
ku vi zalımê çı jı mın dike. Zulmê lı mın
dıke, masi tamam lı beji man, helak bın
çün!..."

Ya Rebbi, ev zalım e ne feqe ye
Lê ne alım e, cabır bı xwe ye
Bû maniê hukmê te ye
Lê pêk nayê işe ummetê

Pışti gılı û gazinên Ava Mezın :

Rebbê mezın mızgın dıde
Jı bo avê cewab dıde
Lê mın destûra Feqe dıda
Jê ra bıke riayetê

Lewra Feqe her dıkul e
Lê jı tırsa Xwedê her çavşıl e
Xweş mamûr e pır zakır e
Lê belki lı te bê rehmetê

Xwedê şireta lı avê dike û dibê : "Mın
destûra Feqe daye, lewra ew tım dı emrê
mın da ye, tırsa mın hertım dı dilê wi da ye
û her wısa jı mamûreki mın û hêja û zana
ye. De ica tu jê hêviya bıke ka belki rehım
bıkeve dilê wi, eger rehım lı te neke mın
izna wi daye, ew çı bıxwaze wê jı te bıke..."

Jı nû avê dıgot, Feqiyê delal
Gori te be Rostemê Zal
Te ez hiştım her kerr û lal
Lê hêvi dıkım jı te rehmetê

Ava Mezın jı nû va bı siyasetê çû Feqe û
got : "Mın nızanıbû tu ev pêlewan i, tu ev
mêr i, ev ewliya, ev qencê ser nebiya yi...
Vêca mın hêvi heye ku tu izna mın bıdı da
ku ez bıborım. Eva mın tobe lı ber destê
Xwedê û destê te ku ez nehêlim deng jı
nava mın bê. Lewra tu dibêji, ev deng jı ku
derê te tê? Ne destê te, ne lingê te, ne çengê
te û ne jı perê te, ev deng jı ku derê te tê?
De tu were lı mın bê rehmetê da ku ez bê
deng bıborım."
Feqe dibêjê : "Na, ew tıştê ku tu dibêji na-
qewıme."

Feqe got, Ava Mezın tu hêviya
meke
Tu siyaset û lêvıka bı mın meke
Paşi vegere xwe kar bıke
Disa here şikayetê

"Tu bî van siyaseta nîkari mîn bîxapîni.
Here, vegere ba Xwedê û şikayeta mîn jê
ra bîke. Bêje, evya ne Feqe ye, ne alim e,
bêje ev zalim e., tu çî dîki tu bê mînet i."
dibêje Feqe.

Şikayet bîke sed bê bîke
Sed cîld kîtêb zêde bîke

.....

Tu here şikayetê

Paşî vegere mîn acîz meke
Jî kani û çem û newala dengki xwe
bîke
Keviyê berfê, zozanê bani xîrab
bîke
Lê tu hîndîki were em çêkîn vê we-
qetê

Avê got, Feqiyê delal ez aşîq îm
Lakî çî bîkîm ne natîq îm
Ez mamûrê emrê Xalîq îm
Ax û fixanê muhbetê

Got : "Feqiyê delal, ez aşîqê cemala Xwe-
dê me, lê ez çî bîkîm îro feêek lî serê mîn
geriyaye. Jî roja ku dînya ava bûye heta
îro, mîn bî tu kesi ra xeber nedaye. İca
kêfa mîn jî te ra hat û mîn got, de Feqeyeki
ye, hema ez ê pê ra du gotîm xeber bîdîm û
bî rîya xwe da bîborîm. Ez jî, dî bîn emrê
Xwedayê alemê da me. Ev nalîna ku jî mîn
tê, temâm jî muhbeta Xwedê ye. De ica
izna mîn bîde da ku ez bî rîya xwe da
herîm û bîfîkîre ku niha ax, bax û baxçe,
fêki û dar û ber mane bejî!.."

Feqe dibê : " Na, eger ez izna te bîdîm,
dîvê tu weke werîsê şehlê dî nav piyê mîn
ra herî û bîborî!.."

Ava Mezîn peşko peşko dî nav paqê wî ra
dîbuhure heta ku sawî dibe. Jî ber vê yekê
Ava Mezîn niha jî, dema ku dîbuhure û
dîçe bêdeng e.

Dawî

KOMELA NIVISKARÊN KURD LI SWÊDÊ HAT DAMEZRANDIN

Gelek nîviskarên Kurd ên ku li Swêdê
dimînin, demek berê dest bî xebata xwe-
organîzekirîne kiribûn. Nîviskarên Kurd
dî çend cîvanan de pîrsên xwe munaqêşe
kîrîn û 22. 1. 1995'an de bî kongra da-
mezrandîne Komela Nîviskarên Kurd li
Swêdê damezrandî.

Lî ser pêşniyarên beşdarî, kongrê jî bo
sekinandîna şerê navxwe yê Kurdistanî
Başûr û jî bo protestokirîna ta' de û nehe-
qiyên ku li Tîrkiyê li nîviskar Yaşar
Kemal dîbîn, du beyanname belav kîrî.

Herweha kongrê qerar da ku jî alî
Komela Nîviskarên Kurd li Swêdê ko-
varek bête weşandî.

Dî kongrê de ev kes jî bo komîta
kargêr ya Komela Nîviskarên Kurd li
Swêdê hatî hîlbîjartî:

*M. Malmisaniy, Munzur Çem,
Naci Kutlay, Ahmet Cantekin,
Nedim Dağdeviren, Osman Aytar,
Mahmûd Lewendi.*

Qapaxa pêşin ya pirtûka Ferhad Şakeli
"NĠGARÎ TO LE DÎWARÎ ZINDANEKEM
HELDIKOLIM"

Ferhad Shakely

Diwaneke nû ya şairê kurd kak Ferhad Shakely (Şakeli) van rojan derket. Me jê tika kîr ku ew bi xwe çend şîeran ji tipên erebi transkribeyi latini bike û ji bo xwendevanên Roja Nû bişîne. Wi daxwaza me bi ci ani, em jêra spas dikim û ji bo kitêba wi ya nuh wi piroz dikim.

Kêwi Dîl

Kêwi dîlim

ba tişki aşinayit roşin kewe,

dîl u gîyan

dekeme berdebazi rêgeket.

Way, ke bêtoyi çî salanêki şewzeng e,

wey ke şari gîyan,

bê yadi to,

çî gorrê, çî gorrîstanêki bêdeng e.

1988

Kîrrêwe

Le xewn u le bêdarimda her dêmewe benderi aşinayit,

tozi rêgey reqeni salani bêbarani

le kakolim bitekêni.

Xwêni wişkewebûy ser yali espekem depîrwênim,

ba kes be razi serhelgirtinekem nezanê.

To pey bem derde bê-amanem debeyt;

rengzerdiyekem lêt rûn e, xo, ke dûriy aziz e.

Tinwêti seretay gerranewem bû, leser sînûri

wîlati şew

taci pişkorrengi tîrsim dagirt.

Le henasey gulrrengi berbeyana nêrgîsecarrê deşinawe,

tasey didarît bû. Bêdengim dekewte gîrrugal, sayey

mergim le debuwe hewrêki baranawi, le gel helkışan u
dakışani şepoli cawerranimda debûme rûbarê rojgar u
debûme zeryayê zeman.

Dengim le dûy dwayin hewari zayeleyeki koçeri debête
bıncıkeki xolawi, le gwê rêgeyeki kwêrewebûda
reg dadekutê, debête zengoleyeki jengawi le baweşi
xamoşıda, wırde wırde, goraniy mergi Leser zare w xoy
desûtênê.

Le dûrewe detbinım, halawi rengawrrengi
deştêki şorekati,
le nêwan "Ezel" u "Ebed" da berdebaz e,
wırincet dê
Em tarikiye şêdarey hemû werzêkım
be kırırewey zıstanan derrengênê, buwar nada...
buwar nada destêki gızıng bêt u
derûyek lem qefesi nadılistane bıkatewe.

London 8/3/1992

Dêytewew birım

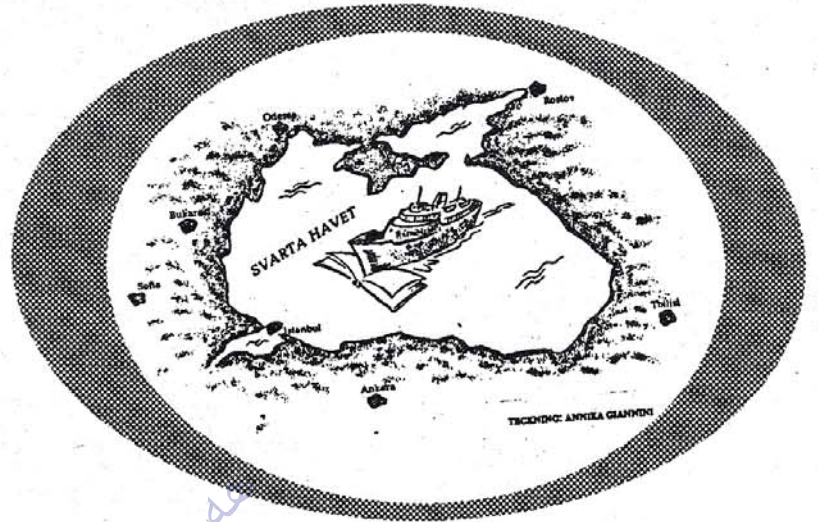
Le germey bezmi bedmestima dêyetewe birım,
tezûyeki êşamêzit serapêy hestim
be xwêni dılekem rengdar dekey,
dêtewe birım em sere sewdaye,
bê yadi to, karwanserayeke , ne kesê, ne nakesê rûy tênaka.

Çı razêke em derdey naynasım u
herfêki lê nayête ser zımanım.
Çı derdêke em raze yektayey
her nawi nawinişi nazanım.

Sollentuna 13/2/1989

"Ji bo Azadiya fikirê û mafên çandi yê minoriteyan"

L1 ser "Projeya Behra Reş" û rewşa çanda kurdy..

Xalî LEZGIN

Ji 30 welati bî qasi 400 niviskar û wergerên miletên cuda ji bo piştgiriya "Azadiya fikirê û mafên çandi yê minoriteyan" hatin ba hev. Wan di navbera 14 û 23'ê Mijdarê da l1 ser Behra Reş bî gemiyê tûr avêtin. Bî rojan l1 se van pîrsa niqaş kirin. Dî nav wan da sê niviskarên kurd ji hebûn.

Ev ger, l1 ser pêşniyar û insiyatifa Yeki-

tiya Niviskarên Swêdê pêk hatibû. YNS bî navê "Projeya Behr Reş" salekê pêşda dest bî amadekirina projeyê weha kiribû. Bî insiyatifa Yekitiya Niviskarên Swêdê hevdiya evqas niviskar û wergerên neteweyên cuda wek serfiraziyekê tê pejirandin. Lê bêdengiya l1 ser rewşa çanda kurdî disa ranebûbû... Gelo çima? Me ev pîrs ji du niviskarên swêdî kir...

WERGERA SWÊDÎ

INGER JOHANSSON:

- Pîrsa kurdî hema hema qet nehat niqaşkîrîn. Bî çend gotinên gîştî, zordestiya ser kurdan bî tu bîyarên resmî nehat protestokîrîn. L1 gor mîn û gelek kesên dî jî, bêdeng mayî bû ev.

ROJA NÛ: Ji 400 werger û niviskarên beşdar yek ji tu bûyî. Û dî kovara "Forfattaren" da te bî gazin qala bêdengiya l1 hember rewşa gelê Kurd kirîye û

nivisiye. Wîsa diyar e ku te bî tenê acîziya xwe daye xuyakîrîn. Gelo niviskarên dî, haya wan tune l1 ser rewşa kurdan?

I. JOHANSSON: Helbet kesên ku

SEROKÊ YEKITIYA NIVISKARÊN SWÊDÊ

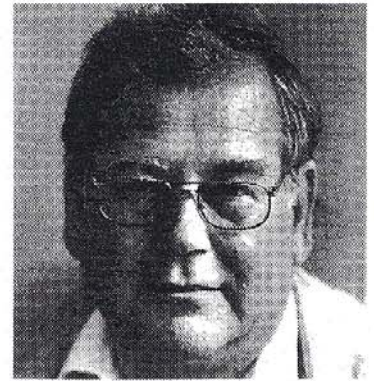
PETER CURMAN:

-Helbet zordestiya li ser zîman û çanda kurdi me teva eleqeder dike

ROJA NÛ: *Derbari rewşa gelê kurd û zordestiya ser çanda kurdi da gereke hûn baş agahdarkiri bîm. Ne*

wisa ye? Jî ber ku gelek endamên kurd hene di nav we da...

PETER CURMAN: Erê. Ez dixwazim pêşiyê bî çend

vi tiştî wek bêdengiyekê qebûl dikin û rexne dikin, ne tenê ez im. Piştî ku Fîrat Cewerî helbestek xwend û min ew wergerande inglîzî, di *êvara helbesta tirkî* da mesela min bî Amy Mims ra, jî Atinayê ye, qîse kir. Ew gelekî acîz bûbû ku çîma zêde qala kurdan nehatibû kirin. Ew baş agahdar bû li ser rewşa kurda, lê yê dîn ne wisa bûn. Bî gîştî mirov dikare bibêje ku îskandinavî û kesên jî Ewrûpa roava, jî yê rohilatê bêtir halê kurdan dîzanibûn.

ROJANÛ: *Te di nîwisa xwe da pîrs kiribû, nuha em jî eynî wê pîrsa te jî te bîkî: Gelo sedemê vê bêdengiyê çî bû. Çîma di projeyê weha da, di nîqaşên ser "hurmet jî bo huwiyeta çandî" da politika Tirkîyê nehat nîqaşkirin?*

I. JOHANSSON: Pêwîst bû pîrsa kurdan qet nebe di nîqaşên ser azadiya ifadeyê û mafên minorîteyên kulturî da bîhata nîqaşkirin. Bêşik xên jî min gelek kesên dîn jî li benda vê yekê bûn. Di nav delegasyonê swêdî da her kes di warekî da xwedî berpîrsiyariyekê bû, û helbet me jî hêvî dikir ku Mehmed Uzun, ku endamê Komîta Rêvebir ya Yekîtiya Nivîskarên Swêdê ye, hewl bîda da ku pîrsa kurdi di şertên munasibî bîniya cîvinê û li ser xeberda. Heta nuha jî tu şîrovekirîneke tîrker nehatîye dayin ka bo çî ev tişt pêk nehat. Her tişt bî wê va

gîrêdayî ye ku her kesek bî berpîrsiyariya xwe va rabe. Herweha divê bê gotin ku rewşa Tirkîyê ya dagirtî li rewş û atmosfera hundîrê gemiyê jî tesîra xwe dihişt û ku em çûn wir û me Istenbol û Izmir jî ziyaret kir û Peter Curman di TV a tirkî da qîsekîr, ev tiştana yekser wek piştîgîriya mafên mirovî hat pejîrandin, herwisa jî bo mafên kurdan jî.

ROJA NÛ: *Tirkîyê li hember 20 milyon kurd siyaseteke asimilasyonê ya gelekî dijwar dajo. Bî Behra Reş ra sinorê herî dirêj yê Tirkîyê ye. Û yek jî armancên "Projeya Behra Reş" jî ew bû ku jî naskirîna huwiyeta çandî ya gelan ra xîzmet bike. Icar ev hîneki gayrî cîddî nîne ku li dijî zordestiya ser kurdan tu beyan û dazaneke resmî derneket?.. Ditîna te çî ye?*

I. JOHANSSON: Bîli Deklarasyonê Delfî (qîsmen di kovara F. 8/94'an da hatiye nivîsandin) di vê gerê da tu bîyareke resmî nehat standin. Lê jî hemû serokên dewletan ra nameyek hat şandin ku tê da bî gotinê gîştî li ser azadiya ifadeyê û rêzgirtina huwiyeta kulturî tê behs kirin, her wisa tê daxwazkirin ku her kî bîxwaze azadiya xwe ifadekirîne bî kar bîne, jî bo jîyana wan tevdirên ewlî bê garantîkirin, û yê ku ev azadî jî destê wan hatiye standin

disa li wan bê vegerandin. Ez yek jî wan bûm yê ku ev name hazîr kirin û bêşik ew berî gîştan bona kurdên Tirkîyê derbas dibû. Disa nameyek jî jî serokwezîr Çîller ra hat fakskirin, di wê da me pîrsa nivîskarên gîrtî pêşda anî û Beşikçî wek sembol hîlbijart. Orjînalê wê û yek jî bî qasî 20 imzayên dîn, me di vegeerê da poste kir. (Wek min di "Författaren" da jî nivîsibû, me tenê du nameyên bî tîka (rîca) şandine. Wekî dîn, çawa ku min di bersîva 2. a da jî got divê her kesek bî berpîrsiyara xwe va rabe.

ROJA NÛ: *Lî gor raya te, ronakbîrên swêdî jî ne xwediyê berpîrsiyariyê piştîgîrîkirîne ne li hember gelê Kurd ku evqas sal e li dijî dewletên pîrxurt şer dike bona azadiyê?*

I. JOHANSSON: Wek min qasek berê jî got, tenê tiştekek heye ku em dikarin jê hêvîyê bîkî: her kes bî xwe berpîrsiyariya xwe hîlgîre. Hemû karên piştîgîriyê bî wê va gîrêdayî ye ku ez û tu hewl bîdîn destekî mirovtiyê dirêj bîkî. Çawa ku di nîqaşekê da em li ser hemfîkirîna bîniya -dema ku disa gotin hate ser kurdan: gereke em ronakbîrên swêdî berî her tiştî cehd bîkî ku li hukumeta xwe tesîr bîkî heta ku ew jî Tirkîyê rexne bike jî bo ku ew zordestiya xwe ya li ser kurdan û yê dîn rake.

gotinan behsa Yekitiya Niviskarên Swêdê (YNS) bîkîm. Iro YNS êdî ne tenê yekitiya niviskarên swêdî ye, ew multinasyonal e. Li dor % 10 endamên me ji welatên cuda hatine. Ew kesana jî ber sedemên cuda neçar mane welatê xwe terk kirine. Di nav wan da gelek kurd jî hene. Car-caran di nav endamên me da tê gotin, ku YNS di dinyayê da mezintirin komela niviskarên kurd e... Jî ber ku niviskarên kurd tu wextê li welatê xwe serbestî û mecalên xebatê û xweorganizekirinê neditine. Bi vê yekê ra girêdayî em li ser rewşa kurdan agahdarkirî ne. Di rêvebirîya YNSê da niviskarekî kurd, Mehmed Uzun çîh girtiye. Ev cara dudyan e ku tê hilbijartin. Ango endamên komita rêvebirî jî li ser rewşa kurdan baş agahdar in. Her wisa digel niviskarên ku li Kurdistanê ne jî pêwendiyên me hene. Jî Kurdistanê Iraqê niviskar hatin vir me hevdu naskir. Û niyeta me heye ku em jî herine serdana (ziyaret) wan. Sala çûyî em ê biçûna Kurdistanê lê wê çaxê gelek tevlihevi hebû; Ordiya tirkî Kurdistanê Iraqê, kurd bî xwe jî ne li hev bûn... Ango em nikaribûn biçûna. Lê em ê herin. Çûyîna me wê ne tenê gera meraqê be, em dixwazin bî proje û bî desteki alikariyê herin wir. Em ê jî wan ra kaxez temin bikin û derxistina kovereke edebî da piştgiriya maddî bikin.

Û bî riya kovara "Forfattaren" em ê di derxistina antolojiyêke şairên kurd yê mihacir da alikariyê bikin. Ew antoloji jî alî M. Uzun va hatiye amadekirin.

Divê ez vê jî lê zêdekîm; bî navê "Edebiyata jî sinoran der" programeke me ya serî heye. Me ew civin di mala niviskaran da kir û dikin. Endamên me yê swêdî bî vi awayî hem niviskar hem jî edebiyatên dereke nas dikin. Li

gor ditina me ev gelekî muhim e. Ev feydê didê edebiyata swêdî jî. Çimki dema kulturên cuda leqî hev tîn, tiştine enteresant, ramanên kêrhatî derdikevine meydanê.

ROJA NÛ: Di "Projeya Behra Reş" da we li hember zordestiya ser kurdan çî tiştên berbiçav kirine?

P. CURMAN: Gelek tiştên ku me di vê gera xwe da kirine, di çapemeniya tirkî da hatêne behs kirin. Ez kopyayên wan bîdime te lê mêze bike. Me nameyek taybetî ku derbarî rewşa niviskarên kurd da bû, jî Tansu Çollî ra şand. Û di çend munasebêtên cuda da me jî serkarên siyasi yê tirkî ra nameyên protestoyê şandin. Jî ber ku azadiya ifadeyê li Tirkîyê gelekî qelşe. Ango bî gelek name û beyanan em çûne ser pîrsê. Mesela di rojname Cumhuriyetê da qala wan hatiye kirin. Bîli van gelek dazan û nameyên indirek hene ku li ser rewşa niviskarên kurd in. Me gelek caran pîrsa niviskarên kurd pêşda anî. Belkî me dikaribû bêtir tişt bîkîra. Lê me bîxemi nekirîye.

Paşê divê mirov jî bîra neke, di vê projeyê da 30 mîlet hebûn ku gelek jî wan xwe diyê problemên minorîteyan in. Helbet dibe ku şertê kurdan jî yê hemûyan girantir e. Lê yê din jî hene. Her wisa divê ez bîbêjim; hemû ditin û beyanên me xasma li ser rewşa niviskaran bû. Em wek rêxistîneke niviskaran xwe jî beyanên siyasi dîr digrin.

Xasma rewşa niviskaran û azadiya ifadeyê warê helwesta me ye. Lê mebest ew e ku ew proje berdewam be. Em hewl didin û hêvi dikin ku navendên niviskaran yê nû, yek li

Wek Yekitiya Niviskaran em amade ne ku jî bo mafên kurdan yê çandî şer bikin.

Istebol-Büyük Ada, ya din jî li Rodosê bê vekirin. Jî bo ya Büyük Adayê PEN'a tirkî wê cehd bike. Jî nuha va sinyalên baş tîn ku wê bibe. Û jî bo ya Rodosê, bî riya Wezaretê Çandî ya Yûnanistanê jî UNESCO sinyalên pozitif wergirtiye. Em hêvi dikin ku ew diyalog û niqaşên ku di gemiyê da dest pê kirin, di pêşerojê da jî berdewam bikin.

Û ez jî nuha va mumkun dibînim ku em ê bikaribin seminareke kurdî pêk binin. Jî bo ku rewşa niviskarên kurd, çanda kurdî, edebiyata kurdî ya ku li jiyana mihaciriyê hatiye mecbûrkirin, di vê seminerê da bê niqaşkirin. Di bawerîya min da ev seminer gelekî girîng e, divê em pêk binin. Ango edebiyata kurdî wê bî layiqî di nav projeya me da çîhê xwe bistine. Em di pîrsa çand û edebiyata kurdî da bîxem û bîdeng ninin.

ROJA NÛ: Bêşik kurd pê dixweş dibin ku derheq pêşerojê da fikrên we yê baş hene. Lê çand û siyaset bî hev va girêdayî ne. Qetîkîna kurdan, şewitandina gund û bajarên wan, valakîna Kurdistanê, di eynî wextê da tunekîna kultura wan e...

P. CURMAN: Ez dîzanîm, haya min jê heye. Lê wek organizasyona niviskaran ditîneke me ya politik

YAŞAR KEMAL

ji kete ber êrişên dewletê

Nivîskarê navdar Yaşar Kemal ji ber hevpeyvîna xwe ya di gel kovara almanî DER SPIEGEL bû hedefa êrişên hukûmeta tirk û ronakbirên tirk yê şoven.

Lî Tirkîyê tu dikari hemû cûre xirabiyên adî û siyasî biki û ji wan ra kiras bibini.. Xelkê ji wan xirabiyên gelek zirar ditiye, perişan bûye, betal maye, çûye heddê mirinê ne xem e!. Bes tu tenê behsa pîrsa Kurd û mafên wan neke!.. Eger te kîr, - gotneke me Kurda heye, dibê "xêr û xweşî lî te bari, kevîr û kuçik lî min bari"- kevîr û kuçik lî te dibare. Vê carê kevîr û kuçikên dewleta Tirk lî Yaşar Kemal bari...

Yaşar Kemal ji berê va wek insanekî demokrat tê nas kirin, lê niha bêtir derbarî pîrsa Kurdi da ditinên xwe aşkera dike. Demek berî niha wî beyanek da kovara almanî "Der Spiegel". Dî Der Spiegel da, hevpeyvîna bî sernivîsa "Kampanya derewan" derçû. Baş e Yaşar Kemal dî vê hevpeyvîna da çî gotibû ku, ewqas êriş hatin serê, DGM dawê lê vekir û kete ber topa dewleta Tirk?

DGM ya generalên kemalist ên şoven, peyva "Komara Tirkîyê zulm û zordestî afirand" wek tawan (sûc) dit û Yaşar Kemal wek propagandistekî dabeşkarê Tirkîyê êlan kir, bî yasaya "anti-teror"ê wî da mehkemê.

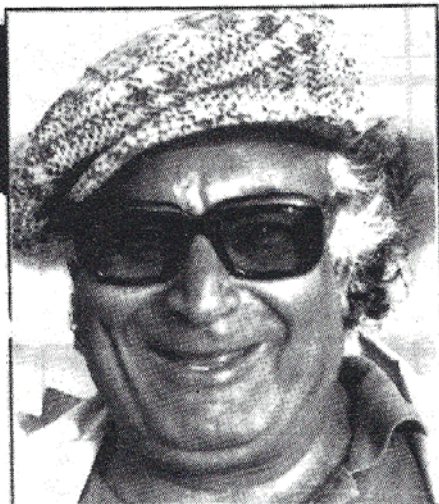
Dî hevpeyvîna da çend peyvên Yaşar Kemal weha nîn :

"Dewleta Tirk, dixwaze hemû Kurdan bike parêzkar (korucu) û hevalbendê xwe. Ev taktik ji alî Amerîkayê va lî Vietnamê hate çespanandin."

"Tê gotin ku, Kurd dixwazî Tirkîyê parçe bikin! Ev ne rast e. Ev derewa han bî awayekî gelek werimandî û bî kirasên hisî, ji alî dewletê û hevalbendên wê bî xelkê tîn qebûl kirin. Ev propaganda bî armanca şikandina berxwedana gelê Kurd tê ajotin."

Pîştî ewqas iftira û êrişan, Yaşar Kemal dî beyana xwe da mîrxasiya xwe domand û weha bersiv da :

"Ez van êriş û dijberiyên bê mane dibînim, daweya ku DGM 'yê lî min vekirîye ji xwe ra nakim xem û wan bêminet dikim." Û bersiva xwe bî van peyvên jêr

Yaşar Kemal

didomîne : "Ez bawer im ku, pîrs (pîrsa Kurdi) bî axaftim û dan û sitendîna kare bête çareserkirin. Ev ê ku welatê me kîr vî hali, qedexe ne. Pîrsa Kurdi bî şer, bî kuştinê nayê helkîrin, rêyeke weha şaş e. Pîrsa Kurdi bî rêyên aşitixwazî û bî hêsani tê çareserkirin. Jî bo girtina masî, pêwîst nake ku tu golê zûwa biki!"

Lî gelek welatên cuda û lî Tirkîyê jî dorhêlên demokrat û aşitixwaz piştgiriya Yaşar Kemal dikin. Yekitiya Nivîskarên Swêdê jî lî dijî êrişên ser Yaşar Kemal dazaneke pressê belav kir û jî serokwezîrê Tirkîyê daxwaz kir ku daweya DGM lî hember Yaşar Kemal bê sekinandina.

derheq daxwazên kurdan yê teritoryal (erd) da tune. Wek şexsî bêsîk ditinên min hene lî ser vê pîrsê. Ez dikarim bibêjim wîsa ye yan jî weha ye. Lê wek rêxistinê nivîskarên lî ser pîrsên politik em tawîr nastînin. Di gel vê deyn e lî ser me ku em jî bo mafên çandî tawîr bigrin. İcar jî bo mafên çandî yê kurdan em wek Yekitiya Nivîskarên amade ne ku şer bikin. Û ez jî serokê wê me. Lî min nakeve ez wek serok dî vê derheqê da ditinê siyasî pêşkêş bikim. Ditinên

endamên me gelekî jî hev cuda lî ser van tiştan.

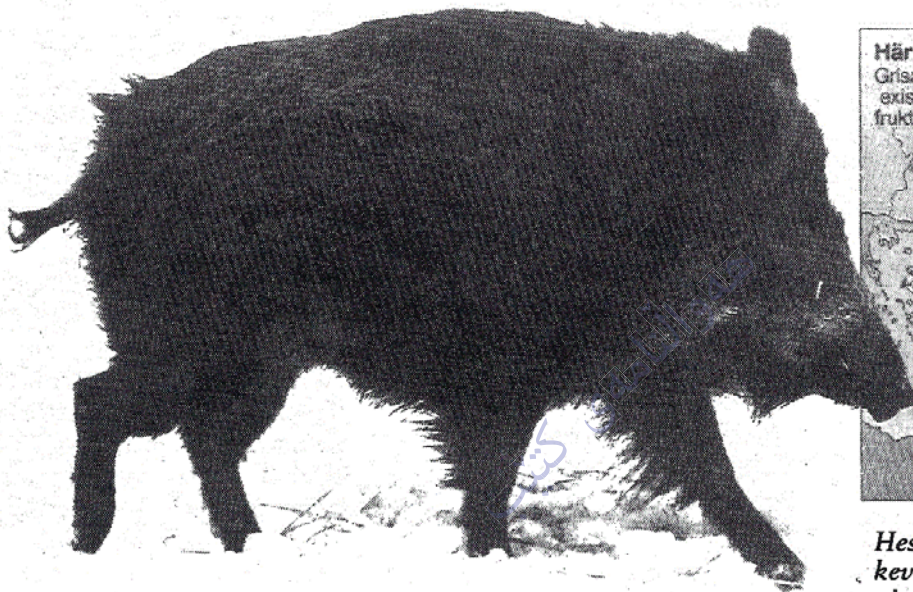
Ez fehm dikim, dema ku gelek jî kurdan bî hewldanên bûyî kêmin bînin û jê ne razî bin. Dema pîrsa kurdan bî serê xwe neyê behs kirin, wekî dî çî bê gotinê bê mane ye jî bo wan. Lê gereke pîrsa kurdan dî nav pîrsên dîna da bî wan ra bê hilgirtin û dî warê navnetewî da bî piştgiriyeke xurt bê çareserkirin. Yanî bî awakî militanî, jî alî hin grûbên biçûk va û bî sloganên bê parastinê wê zêde feyde nebîne. Loma divê jî alî kurdan

va jî bî nêrineke fire lî pîrsê bê mêze kirin.

ROJA NÛ: Lê YNS dikare insiyatîf bigre û bî rêxistinên nivîskarên welatên din ra tevayî rewşa kultura kurdan têxe rojêva UNESCO. Hûn vê dikarim bikin?..

P. CURMAN: Belê em dikarin. Dî serweriya UNESCO da, jî komîsyona swêdî nûnerê heye. Em ê jî bo vî tiştî hewl bidin. Wek min berê jî got dî bernama me da parastina mafên çandî kurdi heye û em hina lî destpêkê ne..

Berazê kûvi ji cara pêşin lî KURDISTANÊ hatiye kedikîrîn

Hestûyên berazan yê 10 000 sal kevn lî Kurdistanê hatin ditin. Ev nişan dide ku pêşiyên me beri ku derbasi jiyana çandîniyê bînin, beraz xwedi kirine.

Berazên kûvi 10.000 sal berê hatine kedikîrîn

Arkeologan lî bîlindcihên dorhêla Hallan Cemi (lî nexşeyê bînhêre) hestûyê berazan derxist meydanê. Derket holê ku, emrê hestûyan 10000 sal e.

Heta niha di hate bawerîrîn û gotin ku, heywanên kedikîrî yê pêşin mih û bızin in. Lêkolînên ku hatine kirin ji, tarixa kedikîrîna wan di gihand heta 8 - 9 hezar sal berê. Lê hestûyên berazan, ditin û

baweriyên heyi serûbîn kir, munaqêşeyeke nû bi xwe ra ani pêş.

Lî gor arkeologan, beraz yekemin heywanê kedikîrî yê mala bûye û kedikîrîna wan hezar sal beri kedikîrîna mih û bızinan dest pê kirîye. Lê mîxabin lî cihê ku hestûyên berazan hatine derxistin, tu tene yan ji zad nehatiye ditin. Ev rewş ji, bi xwe ra munaqêşeyeke din aniye. Ango bawerî ew bû ku, çandîni û xwedikîrîna heywanan di eyni serde-

mê da dest pê kirîbe. Lê niha ev bawerî ji serûbîn dibe û arkeolog bi ditinek nû dertên pêş. Ditina nû ji ev e: Çandîni lî Rojhilata Navin piştra dest pê kirîye. Herçiqas çandîni fikra berdana jiyana koçeri û bi cihbûnê bide meriv ji, piştî ditina hestûyên berazan, kevinbûna wi û hipotezên nû ev ditin aktualiteta xwe wînda dîke. Ev bermahiyên nûditi nişan dîdî, demên ku nêçirvani û berevkariya mêweyan xirab diçe, xwedikîrîna berazan bawerîyek

dîde qewmên çiyayi yên vi welati da ku ew derbasi jiyana bîncihi bîbîn.

hestûyê berazan ên ku li Hallan Cemi hatine ditin, nişan dîdî ku beraz ên kedîri bûne. Ispat ev e ku, dîranê kursi yê berazên kedîri ji yê berazên kûvi biçûktir bûne. Tîşteki bal-kêş ê din ji, pîraniya

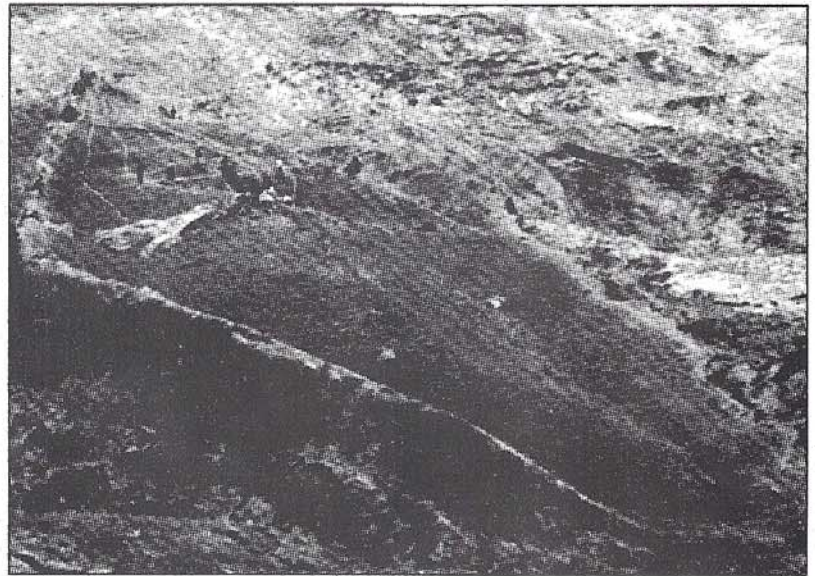
hestûyên ku hatine derxistin ên berazên nêr bûne. Ev ji nişan dîde, dema ku berazên mê ji bo zayînê hatine veqetandin û xwedîkirin, berazên nêr hatine serjêkirin.

Disa li gor agahdariyên lêkolînvanan, xwedîkirina berazan ji bo civatên nêçîrvan û berevkar, ên ku

ji koçeriyê derbasi jiyana bîncihi bûne, lêhati ye. Kedîkirina berazên kûvi gelek hêsan e û ji bo xwedîkirina wan zêde tîşt nayê xwestin. Dî ewî wextê da beraz, pîraniya xurekan dîke goşt û bî vê xusûsiyeta xwe ji mih û çêlekan zêtir. bî ber e.

Gengeşiyên nû li ser

Keştiya Nuh..

Dî sala 1994'an da li dor-hêla çiyayê Araratê (Agîri) ango 27 km bî ali bakûrê wi da zînar an ji latek hate ditin. Ev lat wek ji wêne ji tê xuyan, dî forma keştiyekê da ye. Dirêjahiya wi 157 m. firehiya wi ji 42 metre ye. Cih bî xwe 2000 m. raseri deryayê dîkeve.

Zînarê ku dî forma keştiyê da ye, ji ali lêkolînvanên Emrikani hate ditin. Li gor agahdariya lêkolînvanên Emrikani, cih û pîvanên zînarê wek keşti, pîr nêzi çiroka Incilê ye. Ne tenê pîvanên keştiyê, her wîsa navê bajareki û newalekê vê hêlê ji, vê ditinê xurt dîke. Navê bajarê vê hêlê,

dî wergera xwe ya Ingilizi da vê maneyê dîde: "Qijika welat" an ji "Qijika rûyê erdê". Dî navbera navê vi bajari û qijika ku Nuh ji keştiyê firandibû da pêwendî tete danin. Disa li vê hêlê bî navê "Navçeya Heştan" an ji "warê Heştan" cihê heye. Ev navê han ji weha tê şirovekirin: Li gor çiroka Incilê, dema ku keştiya Nuh dertê rûyê erdê û li wê derê dîçikile, ji tofanê heşt kes dîfîltin. Ji ber çirokê ji, dî navbera navê vê newalê û heşt kesan da tîkîlyek tete danin.

Li gor agahdariyê, dî Incilê da dirêjahiya keştiyê 300

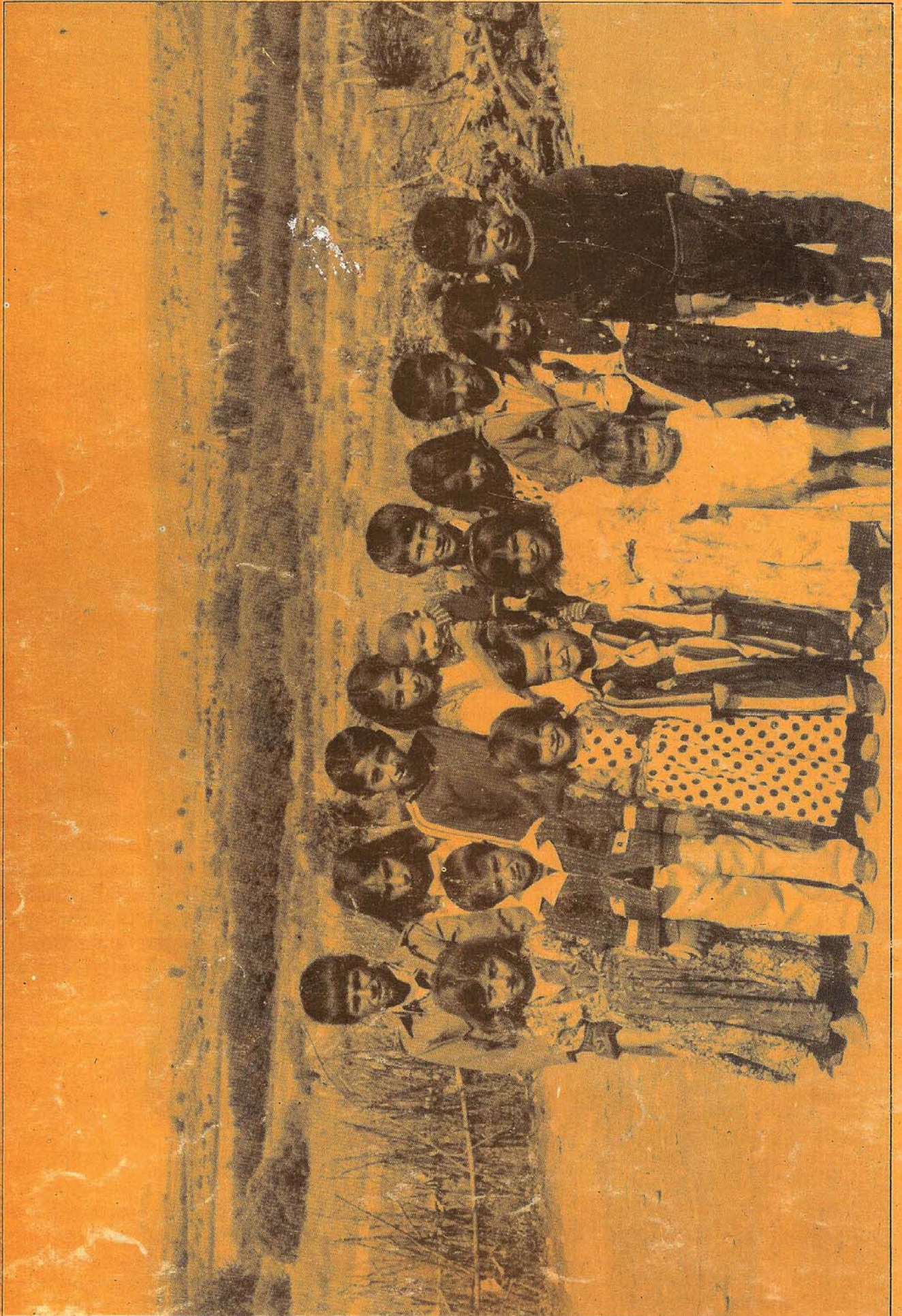
cubit (1) e. Her cubitek, teqriben 50 cm ye. Ev ji tê wê manê ku, dirêjahi 150 metre hatiye destnişan kirin. Saloxiya Incilê, firehiya keştiyê ji 26 metre nişan dîde. Ev hejmar ji, ji 42 metre ne pîr dîr e li gor hîr arkeologan.

Çavkani: "Illustrerad Vetenskap, hejmar 10 û 12, 1994.

Têbîni:

(1) Cubit : Termeke pîvanê ye. Dirêjahiya ji enîşkê beta serê tîliya ortê ye.

Biha: 15 Skr